

Arrest

nr. 314 489 van 9 oktober 2024
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat J. RICHIR
Place de la Station 9
5000 NAMUR

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 14 december 2022 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 8 november 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 3 september 2024 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 september 2024.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. POLLET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die *loco* advocaat J. RICHIR verschijnt voor de verzoekende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten, diende een verzoek om internationale bescherming in op 4 november 2020.

1.2. Op 8 juni 2022 werd verzoeker gehoord door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna 'het CGVS'), bijgestaan door een tolk die het Pashtu machtig is. Zijn advocaat en voogd als vertrouwenspersoon waren daarbij aanwezig.

1.3. Op 8 november 2022 nam de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna 'de commissaris-generaal') de bestreden beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus die luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten, te behoren tot het Pashtounvolk en geboren te zijn op [...] augustus 2004. Volgens uw verklaringen bent u afkomstig uit het dorp Ghazi Abad in het district Tagab van de provincie Kapisa. U ging gedurende zeven jaar naar school.

U hielp uw vader met de verkoop van de granaatappels die in jullie tuin groeiden. Daarvoor gingen jullie naar de Dusarakregio. Onderweg werden jullie telkens tegengehouden door de Arbaki's die dan enkele granaatappels afnamen en jullie lastig vielen. De laatste vijf maanden voor uw vertrek werd uw vader regelmatig lastig gevallen door de Arbaki's omdat de taliban meer macht begon te krijgen in de regio en de gevechten intenser werden. Daarnaast kwamen de Arbaki's ook zo'n zes à zeven keer naar uw huis om te zeggen dat jullie de wapens moesten opnemen en hen moesten vervoegen. Wanneer dat gebeurde, verstopte uw vader u altijd. U vader weigerde deze medewerking ook steeds.

Op een bepaald moment had iemand aan de taliban verteld dat de Arbaki's naar jullie huis kwamen. Daarop kwam de taliban naar jullie toe en sloegen ze uw vader. Ze zeiden ook tegen uw vader dat hij en zijn zoon spioneerden voor de Arbaki's. Ook doorzochten ze het huis op zoek naar u. U weet niet wat er dan exact gebeurde, maar uw vader werd neergeschoten door de taliban en overleed. U en uw familie verlieten zo'n 30 minuten later het huis omdat jullie bang waren dat de taliban jullie ook gingen vermoorden. De broer van uw moeder kwam jullie helpen met uw vader en de dag nadien werd hij begraven.

Dezelfde avond als de begrafenis kwam de taliban terug naar jullie huis om u te zoeken. Ook klopten ze aan bij de burens om te weten te komen waar u en uw familie zich bevonden. Jullie waren op dat moment in het huis van uw oom, die op zo'n vijf minuten wandelen van uw huis woonde.

De volgende avond kwam de taliban ook langs bij het huis van uw oom. Uw oom verstopte u en hij werd zelf door de taliban geslagen. De taliban waarschuwde dat ze u eender waar wel zouden vinden. Daarop besloot uw oom dat het beter zou zijn voor u om Afghanistan te verlaten. De avond daarop verliet u het dorp.

U verliet Afghanistan ongeveer in augustus 2020 en kwam drie maanden later aan in België. Op 4 november 2020 diende u een verzoek tot internationale bescherming in bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ).

Na uw vertrek kwam de taliban nog zo'n vijf à zes keer langs bij uw familie om te polsen naar waar u zich bevindt. Dit zowel naar het huis van uw moeder als naar dat van uw oom.

Bij terugkeer naar Afghanistan vreest u dat de taliban u zal vermoorden omdat ze u zeiden dat u een spion was.

Ter staving van uw verzoek legt u volgende documenten neer: uw taskara; de identiteitskaarten van uw moeder, uw zussen en uw broer; een brief van uw voogd betreffende de veiligheidssituatie in Afghanistan.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u op het ogenblik van uw verzoek om internationale bescherming minderjarig was en u een voogd kreeg toegewezen door de dienst Voogdij. Het persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-Generaal van 8 juni 2022 werd afgenomen door een gespecialiseerde protection officer, die binnen de diensten van het Commissariaat-Generaal een specifieke opleiding volgde om minderjarigen op een professionele en verantwoorde manier te benaderen; het persoonlijk onderhoud heeft plaatsgevonden in aanwezigheid van uw voogd en advocaat, die in de mogelijkheid verkeerden om opmerkingen te formuleren en stukken neer te leggen; en er werd bij de beoordeling van uw verklaringen rekening gehouden met uw jeugdige leeftijd en maturiteit, evenals de algemene situatie in uw land van herkomst. Op 31 augustus 2022 werd deze voogdij van rechtswege beëindigd aangezien u op die dag meerderjarig werd.

Het CGVS is dan ook van oordeel dat er sindsdien in uw hoofde geen bijzondere procedurele noden verbonden aan de hoedanigheid van niet-begeleide minderjarige meer kunnen worden aangenomen.

U maakte verder géén elementen kenbaar waaruit eventuele bijzondere procedurele noden zouden kunnen blijken. Het Commissariaat-generaal heeft evenmin dergelijke noden in uw hoofde kunnen vaststellen. Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na grondig onderzoek van uw verklaringen, van de concrete en actuele situatie in uw land van herkomst en van alle elementen uit uw dossier, blijkt dat de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus zoals bedoeld in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet u niet kan worden toegekend. De door u aangehaalde vervolgingsfeiten zijn immers niet aannemelijk.

Zo legt u inconsistente verklaringen af aangaande de problemen met de arbaki's. U stelt bij de DVZ dat uw vader regelmatig bij de controleposten van de arbaki's werd tegengehouden en dat ze hem dan ook steeds vroegen om met hen samen te werken (vragenlijst CGVS bij DVZ, vraag 5). Enkele dagen voordat u het land verliet, zouden ze ook bij jullie thuis zijn langs geweest om aan u en uw vader samenwerking te vragen (ibid.). Tijdens uw persoonlijk onderhoud stelt u echter dat de arbaki's aan de checkpoints nooit samenwerking vroegen aan uw vader, maar enkel granaatappels namen (CGVS, p.14). Wel kwamen ze zo'n zes à zeven keer naar jullie huis toe om samenwerking te vragen (ibid.). Uw verklaringen doen dan ook vragen rijzen bij de geloofwaardigheid van de problemen met de arbaki's.

Voorts is het merkwaardig dat u stelt dat uw vader de vraag van de arbaki's kon weigeren zonder enig gevolg, aangezien de arbaki's u toch niet zouden vermoorden (CGVS, p.15). Dit zou dan ook impliceren dat het om een vrijblijvende vraag ging. Nochtans stelde u eerder tijdens uw persoonlijk onderhoud dat sommigen van het dorp gedwongen werden bij hen te gaan en dat ze geen keuze hadden (CGVS, p.7). Ook werd de zoon van verre neven van u vermoord omdat ze niet met de arbaki's wilden samenwerken (ibid.). Tevens vertelt u over twee à drie mensen van uw dorp die vermoord werden en u weet niet of dit door de taliban of door de arbaki's was (CGVS, p.8). Dit zou dan ook impliceren dat de arbaki's weldegelijk represailles nemen naar personen die weigeren hen te vervoegen. Dat ze dit nalieten bij u en uw vader en dat uw vader toch maandenlang hun verzoek probleemloos kon weigeren zonder enig vervolg is in het licht van uw voorgaande verklaringen dan ook niet aannemelijk en ondermijnt de geloofwaardigheid van de door u aangehaalde poging tot rekrutering door de arbaki's nog verder.

Gezien het reeds niet geloofwaardig wordt geacht dat de arbaki's u en uw vader poogden te rekruteren, kan er evenmin geloof worden gehecht aan de overige door u aangehaalde vervolgingsfeiten, zijnde dat de taliban u van spionage zou beschuldigen omdat de arbaki's bij u thuis waren langs geweest (CGVS, p.12). Tevens kunnen er bij uw verklaringen over de problemen met de taliban op zich ook ernstige vraagtekens geplaatst worden.

Zo legt u in de eerste plaats tegenstrijdige verklaringen af.

U stelde namelijk bij uw inschrijving als verzoeker om internationale bescherming dat u Afghanistan verliet omdat de taliban wilde dat u de wapens opnam en omdat ze uw vader ook reeds hadden vermoord omdat ze hem beschuldigden van spionage (fiche niet-begeleide minderjarige vreemdeling). Tijdens uw persoonlijk onderhoud op de zetel van het CGVS vermeldt u dan weer niets over een mogelijke rekrutering door de taliban. Hierop gewezen stelt u dat u toen zei dat de arbaki's wilden dat u de wapens opnam en niet de taliban (CGVS, p.18). Dit kan echter niet overtuigen. Er kan namelijk redelijkerwijs van u verondersteld worden dat u wel de juiste groepering kan benoemen die u zou willen rekruteren. Dit doet dan ook afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw asielrelaas.

Vervolgens is het opmerkelijk dat u bij uw inschrijving vermeldt dat uw vader van spionage werd beschuldigd, maar niet zegt dat u daar zelf ook van werd beschuldigd (fiche niet-begeleide minderjarige vreemdeling). Dit maakt tijdens uw persoonlijk onderhoud nochtans de kern van uw asielrelaas uit daar uw vrees bij terugkeer is dat u vermoord zou worden omdat de taliban u reeds van spionage beschuldigde (CGVS, p.18). Dit zet de geloofwaardigheid van de door u aangehaalde problemen met de taliban nog verder op de helling.

Tevens houdt het weinig steek dat de taliban specifiek u en uw vader van spionage beschuldigden. U stelt immers dat zowat de helft van uw dorp deel uitmaakte van de arbaki's en slechts zo'n drie à vier families zouden tot de taliban behoren (CGVS, p.7). Ook kwamen de arbaki's niet enkel naar het huis van u en uw vader, maar ook naar de andere huizen in het dorp en ook naar de mensen die al bij hen waren (CGVS, p.14).

Dat u en uw vader desondanks toch in het vizier van de taliban komen en van spionage beschuldigd worden, wanneer de helft van uw dorp bij de arbaki's is en ze daar bovendien ook twee basissen en acht à negen controlestations hebben in de buurt (CGVS, p. 7), kan dan ook niet overtuigen. Er kan dan namelijk redelijkerwijs verondersteld worden dat er dan wel andere families zijn die veel meer informatie over de taliban hebben dan uw familie die noch deel uitmaakt van de arbaki's noch van de taliban (CGVS, p.7). Daarnaast stelt u in de opmerkingen bij de notities van uw persoonlijk onderhoud dat iedereen in het dorp wel

wist wie de taliban steunde en wie de arbaki's steunde (e-mail dd. 22 juli 2022). Dat de taliban dan toch net uw familie van spionage zou beschuldigen, houdt dan ook weinig steek

Ten slotte dient ook te worden vastgesteld dat uw familie tot op heden nog gewoon in hetzelfde huis in het dorp verblijft als waar uw vader werd vermoord zonder noemenswaardige problemen met de taliban (CGVS, p.9). Uw moeder zou wel een tijdje in het huis van uw oom hebben gewoond, maar daar dit slechts op vijf minuten wandelen van uw huis was (ibid.), kan dit bezwaarlijk als een verdienstelijke poging tot het ontwijken van de taliban beschouwd worden. Bovendien blijkt uit uw verklaringen dat de taliban wel wist waar uw oom woonde vermits ze daar zouden zijn langsgekomen om u te zoeken (CGVS, p.12). De taliban zou na uw vertrek nog zo'n vijf à zes keer zijn langs geweest bij uw familie, maar beperkten zich louter tot het vragen naar uw verblijfplaats (CGVS, p.17). Ze uitten geen duidelijke bedreigingen en uit uw verklaringen blijkt evenmin dat de taliban enige represailles naar iemand van uw familie wil nemen. Dit is echter weinig aannemelijk met het oog op de werking van de taliban. Immers indien ze u werkelijk van spionage zouden hebben beschuldigd en u nadien niet meer te vinden bent, kan er verondersteld worden dat de taliban dan weldegelijk represailles naar uw familie toe zou nemen. Dat de taliban naliet dit te doen, onderstreept de geloofwaardigheid van de door u aangehaalde problemen met de taliban nog verder.

Daar er aan de door u aangehaalde vervolgingsfeiten geen geloof kan worden gehecht, vormen ze evenmin een dienstige basis voor een risicoanalyse in het licht van de nood aan internationale bescherming.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de **EUAA Country Guidance: Afghanistan** van april 2022 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-afghanistan-april-2022>) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker

aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie **EASO Afghanistan Security Situation Update** van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, **EASO Afghanistan Country Focus** van januari 2022, beschikbaar op [https://coi.euaa.europa.eu/administration/easos/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf](https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf), de **COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie** van 5 mei 2022, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf, **EUAA Afghanistan Security Situation** van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf en de **COI Focus Afghanistan: Veiligheidsincidenten (<ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022** van 13 september 2022) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban ging gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land.

Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenen zich af in de eerste helft van 2022.

UNAMA registreerde in de tien maanden na 15 augustus 2021 in totaal 2.106 burgerslachtoffers (waarvan 700 dodelijke), voornamelijk ten gevolge van aanslagen van ISKP op niet-militaire doelwitten waarbij vnl. religieuze minderheden worden getroffen en, in mindere mate, als gevolg van 'unexploded ordnance'.

Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld exoverheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over een toenemend aantal confrontaties tussen de taliban en het National Resistance Front in de eerste helft van 2022, voornamelijk in Panjshir en enkele noordelijke regio's, en over aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban en tegen sjiitische burgers.

ISKP gebruikt in haar gerichte aanslagen tegen de taliban, vooral in landelijke regio's, dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals bembommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren op de Hamid Karzai luchthaven, twee sjiitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in de periode tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakte. Na een kalmere periode in het einde van 2021 en de eerste maanden van 2022 is er sinds april opnieuw sprake van een patroon van aanslagen van ISKP op voornamelijk sjiitische doelwitten in stedelijke gebieden. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze

gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevinden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten.

ACLED registreerde in de periode van 15 augustus 2021 tot 30 juni 2022 het grootste aantal veiligheidsincidenten in Kabul, gevolgd door Panjshir, Baghlan, Nangarhar en Takhar. Dodelijke slachtoffers vielen er volgens UCDP in de periode tussen 16 augustus 2021 en 1 juni 2022 voornamelijk in de provincie Kabul, gevolgd door Kunduz, Balkh, Kandahar en Panjshir. De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. UNOCHA rapporteerde in de periode 1 januari – 30 november 2021 759.000 nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, waarvan 98% dateerde van voor de machtsovername door de taliban. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt. In de eerste helft van 2022 werden ongeveer 1.155 nieuwe intern ontheemden geregistreerd. Bovendien schatte UNHCR begin 2022 dat er sinds de machtsovername zo'n 170.000 intern ontheemden zijn teruggekeerd naar hun regio gelet op de stabielere veiligheidssituatie. IOM registreerde in de tweede helft van 2021 2,2 miljoen IDP's die teruggekeerd zijn naar hun regio van herkomst.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting.

U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt. Ook laat u na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van willekeurig geweld. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens moet worden benadrukt dat een algemene precare socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socioeconomische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar precare leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel “in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn”, een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer precare leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn. Dit betekent niet dat elke Afghaan bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat sinds augustus 2021 het land en de bevolking in het algemeen verarmd zijn; onder andere is het gemiddelde inkomen met een derde gedaald, is de tewerkstellingsgraad gedaald, en bevindt een deel van de bevolking zich in een situatie van voedselonzeekerheid of loopt ze het risico om in zulke situatie terecht te komen. UNOCHA geeft aan dat 55 % van de bevolking in 2022 humanitaire hulp nodig heeft (waarvan 9,3 miljoen personen in ‘extreme need’) en WFP, zich steunend op de Integrated Food Security Phase Classification, geeft aan dat iets minder dan de helft van de bevolking extreme voedselonzeekerheid kent (waarvan ongeveer 6,6 miljoen personen zich in een ‘emergency’ of ‘catastrophic’ situatie bevinden).

*Het Hof van Justitie heeft tevens verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 **kan uitgaan van of veroorzaakt worden door:** “a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren”. Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat “In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat **dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden** en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat **gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen***

individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd.” (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatierichtlijn. Daarin wordt gesteld dat “Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.”. Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat **een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.**

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat **specifiek en individueel** van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij **op intentionele en gerichte wijze** zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet **opzettelijk** werd ontzegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de **EUAA Country Guidance** van april 2022 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, **tenzij** er sprake is van het **opzettelijk gedrag van een actor**.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie **EASO Afghanistan Country Focus** van januari 2022, **EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city** van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf en **EASO Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City** van augustus 2020, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2020_08_EASO_COI_Report_Afghanistan_Key_Socio_Economic_Indicators_Focus_Kabul_City_Mazar_Sharif) blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. De Afghaanse overheid was voor de machtsovername door de taliban zeer donorafhankelijk. De publieke uitgaven steunden voor 75% op buitenlandse hulp. Er werd gerapporteerd dat er sprake was van 'hulpverzadiging' en 'overuitgaven', wat heeft bijgedragen aan wijdverspreide corruptie die een negatieve impact had op de economie. De corruptie verhinderde bovendien investeringen in een privésector, wat geleid heeft tot de onderontwikkeling ervan. Het wegvallen van een groot deel van deze internationale steun na de machtsovername had bijgevolg een zeer belangrijke impact op de Afghaanse economie. Het optreden van de taliban na de machtsovername heeft een invloed gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Dit heeft slechts een beperkte impact gehad op de Afghaanse economie. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socioeconomische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van minder belang is. Het gaat om factoren zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afghaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, alsook de zeer beperkte ontwikkeling van een formele privésector, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel, daarbij inbegrepen de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel, moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken, een tekort aan cash, en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socioeconomische en humanitaire situatie. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte en de

wereldwijde COVID-19 pandemie een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld.

Hoewel het economische beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt uit de beschikbare landeninformatie verder niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen. Voorts werden de internationale sancties versoepeld met het oog op het verlenen van humanitaire hulp.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Uit de beschikbare landeninformatie (**EASO Afghanistan Country Focus** van januari 2022, **EUAA Afghanistan: Targeting of individuals** van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, **EUAA Country Guidance Afghanistan** van april 2022, en **EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city** van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf) kan verder niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Vlak na de machtsovername door de taliban werd het internationaal luchtverkeer van en naar Afghanistan opgeschort, maar dit werd hervat in de eerste helft van 2022. Ook paspoorten werden opnieuw afgeleverd door de taliban. Sommige personen konden geen paspoort verkrijgen. Er werd gerapporteerd dat personen aan de grens werden verhinderd om het land te verlaten of aan checkpoints werden gecontroleerd. Het gaat over personen met een specifiek profiel, voornamelijk gelinkt aan de voormalige overheid en veiligheidsdiensten.

Uit de landeninformatie blijkt niet dat in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen het risico lopen dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en stelt dat dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de 'elites' die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. De taliban riep daarnaast meermaals op aan Afghanen in het buitenland om terug te keren naar Afghanistan.

Voorts werd er gerapporteerd over enkele terugkeerders die het slachtoffer werden van geweld. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat deze incidenten verband houden met hun specifieke profiel, en niet gerelateerd waren aan hun verblijf buiten Afghanistan. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de perceptie van traditionele genderrollen door de familie, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in

concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt u zelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

De door u neergelegde documenten kunnen bovenstaande vaststellingen niet wijzigen. Uw taskara en de identiteitskaarten van uw moeder, uw zussen en uw broer bevatten namelijk louter persoonsgegevens die in deze beslissing niet worden betwist. Wat betreft de brief van uw voogd aangaande de veiligheidssituatie dient te worden opgemerkt dat deze geen objectieve informatie betreft die de analyse van de situatie in Afghanistan van het CGVS kan wijzigen.

Tevens ontving het CGVS op 22 juli 2022 enkele opmerkingen van uw advocaat bij de notities van uw persoonlijk onderhoud. Deze bevatten echter louter rechtzettingen van enkele verklaringen die in deze beslissing niet ter discussie staan. Deze opmerkingen zijn dan ook niet van dien aard om bovenstaande vaststellingen te wijzigen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Het verzoekschrift

2.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 1 en volgende van het Verdrag van Geneve van 28.07.1951 betreffende de status van vluchtelingen, goedgekeurd door de wet van 26.06.1953, en artikel 1, lid 2, van het Protocol van 31 .01.1967 betreffende de status van vluchtelingen, goedgekeurd door de wet van 27.02.1967; artikel 3 van het Verdrag inzake de Rechten van het Kind en artikel 24 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie; de artikelen 2 en 4 van de Richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13.11. 2011 inzake normen voor de erkenning en de status van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, en de inhoud van de verleende bescherming, zelf een herschikking van de Richtlijn 2004/83/EG inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming; de artikelen 48/3, 48/4, 48/5, 48/6 en 62 van de Vreemdelingenwet; de artikelen 2 en 3 van de wet van 29.07.1991 betreffende de formele motivering van administratieve handelingen en een duidelijke beoordelingsfout.

Na een voorafgaande theoretische uiteenzetting over de draagwijdte van de motiveringsplicht, gaat verzoeker in op de toekenning van de vluchtelingenstatus. Hij werpt op dat zijn jonge leeftijd niet in aanmerking is genomen bij de analyse van de verwachtingen van de commissaris-generaal bij de specificiteit van de aan de jonge leeftijd verbonden risico's in geval van terugkeer naar Afghanistan; dat ten onrechte werd geoordeeld dat zijn relaas niet coherent genoeg was en dat de commissaris-generaal zich vergist wanneer zij geen analyse voert van verzoekers verwestering.

Wat de leeftijd van verzoeker betreft, benadrukt verzoeker dat hij ten hoogste zestien jaar was op het ogenblik van de feiten. Hij citeert en verwijst naar artikel 23 van de Kwalificatierichtlijn, UNHCR richtlijnen inzake de behandeling van verzoeken van minderjarigen, artikel 12 van het Kinderrechtenverdrag en stelt dat geen rekening werd gehouden met zijn jonge leeftijd om inconsistenties te verklaren.

Vervolgens gaat verzoeker in op de beperking van de fundamentele vrijheden van het kind in Afghanistan. Inzake het hoger belang van het kind en de eerbiediging van de fundamentele vrijheden herinnert verzoeker

aan de wettelijke bepalingen inzake dit beginsel. Hij stelt dat bij terugkeer in Afghanistan hij verschillende basisrechten zal beperkt zien en dat hij zal verplicht worden aangepaste kledij te dragen, zijn baard te laten groeien, zijn haar te laten knippen en niet naar muziek zal mogen luisteren, hij beperkt zal zijn in de omgang met andere kinderen (o.a. jonge meisjes), geconfronteerd zal worden met beperking van de vrije meningsuiting en van de leerinhoud. Hij wijst erop dat uit verschillende artikels over de regels die door de taliban zijn opgelegd, blijkt dat deze heel streng zijn. Verzoeker benadrukt dat de zedenpolitie terug is via het Ministerie van de Promotie van de Deugd en voorkomen van Ontucht, het onderwijs gevaar loopt door de beperkte toegang tot bepaalde vakken die wordt gecompenseerd door een toename van het aantal koranlessen, en de toegang tot school niet gegarandeerd is. Verder vallen ook veel beperkingen door de taliban opgelegd, binnen de werkingssfeer van artikel 8 van het EVRM.

Wat het relaas van verzoeker betreft, argumenteert hij als volgt:

“a. Verklaringen van verzoeker ten aanzien van de medewerking met de arbaki's 14. De wederpartij is, na analyse van de procedurele behoeften van verzoeker zoals hierboven uiteengezet, allereerst van mening dat de verklaringen van verzoeker over de contacten die hij en zijn vader met de arbakis hebben gehad, niet consistent zijn. Verrassend genoeg houdt de wederpartij niet echt rekening met de talrijke verklaringen van verzoeker betreffende zijn contacten en beperkt zij zich tot de overweging dat er een verschil is tussen de verklaringen van verzoeker tijdens zijn eerste onderhoud enerzijds en tijdens zijn persoonlijk onderhoud anderzijds. De wederpartij verwijt verzoeker dat hij heeft gezegd dat de arbakis hen vóór hun bezoeken aan de gezinswoning nooit om medewerking hadden gevraagd, terwijl hij eerder had verklaard dat zij de vader reeds om medewerking hadden gevraagd toen deze bij de controlepost werd aangehouden. De gehele analyse van de wederpartij op dit punt is uitsluitend op deze overweging gebaseerd. Dit is verrassend gezien de verklaringen van verzoeker, die onder meer het volgende inhielden: (...) (NPO, p. 13 tot 16). De eerste indruk die uit deze verklaringen naar voren komt, is dat de aanvrager veel belang hecht aan details en volledigheid. Verzoeker kon namelijk, ondanks zijn zeer jonge leeftijd, in detail uitleggen wat hij had meegemaakt en gezien. Iets anders beweren is duidelijk voorbijgaan aan deze talrijke verklaringen.

Meer bepaald blijkt uit deze verklaringen ook dat de analyse van de wederpartij op dit punt - die bijzonder kort is - op een zeer gedeeltelijke of partijdige lezing lijkt te berusten. De wederpartij is namelijk van mening dat hij tegenstrijdige informatie heeft verstrekt toen hij tijdens zijn persoonlijk onderhoud overwoog dat de arbaki's nooit hebben gevraagd om met zijn vader samen te werken tijdens de controlepassages. Uit deze verklaringen blijkt echter dat de werkelijkheid iets complexer is. Verzoeker heeft immers verklaard dat de eerste keer dat hem over deze samenwerking werd verteld weliswaar tijdens bezoeken aan zijn woning was, maar dat de arbaki's hem vervolgens tijdens hun bezoeken aan de controlepost meermaals hebben gevraagd of zij een besluit hadden genomen. Verzoeker heeft dus, zoals uit het voorgaande blijkt, gesteld dat de arbaki's tijdens hun bezoeken aan de controlepost wel degelijk met hen over samenwerking hebben gesproken, anders dan wederpartij aangeeft. De wederpartij vergist zich dus grotendeels en dit argument moet terzijde worden geschoven. De wederpartij is ook van mening dat verzoeker zichzelf heeft tegengesproken toen hij in zijn eerste verhoor zei dat hij vreesde te worden gedood of geslagen door de Arbaki's, terwijl hij in zijn persoonlijke verhoor verklaarde dat de Arbaki's geen mensen doden. Hieruit blijkt opnieuw duidelijk dat de andere partij slechts met een deel van de verklaringen van de verzoeker rekening houdt, en niet met alle. In dit verband zij eraan herinnerd dat verzoeker de gelegenheid heeft gehad het volgende te verklaren: “Maar als hij bang was van arbaki's, waarom dan toch blijven weigeren? Toen konden arbaki's je niet vermoorden. Ze konden je wel lastigvallen en slaan. Als je hen vervoegde, ging Taliban je vermoorden.” Hieruit blijkt overduidelijk dat verzoeker toch bang was om door de arbaki's te worden geslagen. De wederpartij besloot echter alleen het eerste deel van de zin in aanmerking te nemen om er een verzonnen tegenstrijdigheid uit te halen, in plaats van rekening te houden met de volledige redenering van verzoeker. Deze praktijk is bijzonder problematisch. De redenering van de wederpartij op dit punt moet resoluut worden verworpen. Wat de relatie tussen verzoeker, zijn vader en de Arbaki's betreft, moet hoe dan ook worden geconcludeerd dat de verklaringen van verzoeker meer dan voldoende zijn om als geloofwaardig te worden beschouwd, rekening houdend met de legitieme verwachtingen die van een dergelijke jonge jongen mogen worden verwacht.

b. Verklaringen van verzoeker ten aanzien van het gedrag van de Taliban. Wat de vervolging van verzoekers familie door de Taliban betreft, is de wederpartij opnieuw van mening dat de verklaringen van verzoeker op bepaalde punten inconsistent zijn. Opnieuw was deze analyse slechts gericht op enkele kleine uit hun verband gerukte elementen, zonder een meer concrete en nauwkeurige analyse van verzoekers verklaringen in hun geheel. Wat dit laatste betreft, heeft verzoeker onder meer het volgende verklaard: (...) (NPO, p. 15 tot 17). Ook uit deze verklaringen blijkt dat verzoeker, ondanks zijn jonge leeftijd, bijzonder nauwkeurig was in de informatie die hij aan de wederpartij doorgaf. Deze verwijt verzoeker met name dat hij de Dienst Vreemdelingenzaken niet heeft verteld dat hij ook van spionage werd beschuldigd, hetgeen hij alleen van zijn vader zou hebben gezegd. Dit was een teken van kwade trouw. In feite had verzoeker zijn vader gevolgd in zijn beroepsactiviteiten, maar had hij de zaak niet zelf geleid. Bij hun ontmoeting met de arbaki's was verzoeker niet degene met wie zij spraken, maar alleen zijn vader. Dit was gedeeltelijk te wijten aan zijn jonge leeftijd, aangezien hij toen grotendeels minderjarig was. Het is dus heel normaal dat verzoeker, om zijn problemen kort te beschrijven - een typisch verloop van het eerste verhoor - heeft uitgelegd dat zijn vader ervan werd beschuldigd een spion te zijn. Hijzelf was er alleen van beschuldigd een spion te zijn als een domino-effect, een indirect effect. Verzoeker kan dan ook niet worden verweten dat

hij hierover niet onmiddellijk in zijn eerste onderhoud heeft gesproken, aangezien hij zich heeft moeten beperken tot de grote lijnen van zijn problemen. De wederpartij lijkt verzoeker ook te verwijten dat hij en zijn familie de enigen in zijn dorp waren die door de Taliban werden gevisieerd, hoewel de helft van het dorp tot de Arbaki behoorde. Dit is op zijn minst een verrassende lezing van de verklaringen van verzoeker. Op geen enkel moment beweerde hij dat zijn familie het enige doelwit was in zijn dorp. Dit is des te meer het geval omdat hem hierover geen vragen werden gesteld. De wederpartij heeft dus zonder enige verdere reden besloten een element als bewezen te beschouwen, ook al heeft verzoeker zich daarover niet kunnen uitspreken. Het is dus hoe dan ook onjuist om het inconsequent te achten dat alleen zijn familie in het dorp het doelwit was, aangezien hierover geen informatie is verstrekt. Dit element van de analyse van de wederpartij moet met klem worden verworpen. Ten slotte verwijt de wederpartij verzoeker ook dat zijn familie sinds zijn vertrek geen ernstige problemen met de Taliban heeft gehad. Om te beginnen zij opgemerkt dat verzoeker er herhaaldelijk op heeft gewezen dat de Taliban naar zijn huis bleven komen om hem specifiek te zoeken. Daarom is het onjuist te denken dat zijn familie na zijn vertrek geen problemen meer had met de Taliban. Overigens lijkt het contact van de wederpartij absurd, aangezien verzoeker terecht herhaaldelijk heeft verklaard dat hij en zijn vader de enigen waren die het doelwit waren van bedreigingen en geweld van de Taliban. Alleen deze twee werden door de Taliban als spionnen beschouwd. Het was dan ook bijzonder passend dat de Taliban niet meer specifiek hadden besloten de andere leden van verzoekers familie te vervolgen. Het tegendeel beweren was eens te meer een verkeerde uitlegging van verzoeksters verklaringen en rekening als geheel. Ook dit argument moet met klem worden verworpen. c. Risico om gerekruteerd te worden. Uit de verklaringen van verzoeker moet worden afgeleid, ook al heeft hij dat niet zo gezegd, dat hij het risico loopt onder dwang te worden gerekruteerd als hij naar Afghanistan terugkeert. De wederpartij lijkt dit niet concreet te analyseren. Het is bekend dat de Taliban gedwongen rekruteert, vooral onder zijn vijanden, om zijn gelederen aan te vullen. Aangezien het risico van rekrutering bij terugkeer vaststaat, rechtvaardigt deze grond immers ruimschoots de erkenning van zijn vluchtelingenstatus. Toch is het verbazend dat tegenpartij op geen enkelen moment in de bestreden beslissing een analyse voert van dit specifieke risico in geval van terugkeer". Hij citeert uit EASO, "Rapport d'information sur les pays d'origine, Afghanistan : Stratégie des Talibans – recrutement", july 2012 (internetlink) en betoogt vervolgens: "In dit uittreksel vinden we precies de termen die door de tegenpartij worden gebruikt wanneer deze zich specifiek richt op rekrutering binnen lokale en tribale structuren. Ook wordt duidelijk gemaakt dat de Taliban dwang en geweld gebruiken om jongeren te rekruteren, met name als wraak voor daden van familieleden". Verzoeker wijst er verder op dat het risico van gedwongen rekrutering groter is voor jonge personen en kinderen dan voor volwassenen en dat verzoeker die tot voor enkele maanden minderjarig was een groot risico loopt om gerekruteerd te worden door de taliban. Verzoeker besluit dit onderdeel met een theoretisch betoog over het voordeel van de twijfel.

Wat de verwestering van verzoeker betreft zet verzoeker uiteen dat hij vreest als verwesterd beschouwd te kunnen worden omdat hij al sinds september 2020 in België verblijft en Afghanistan nog vroeger heeft verlaten. De stelling van de commissaris-generaal dat verzoeker geen verwestering heeft aangetoond en/of geen risico vormde in geval van terugkeer naar Afghanistan houdt geen rekening met de stand van de literatuur noch met de relevante jurisprudentie van de Raad. Verzoeker betoogt vervolgens dat de vrees voor vervolging op prospectieve wijze moet beoordeeld worden en verwijst daarbij naar rapporten van Nansen en het UNHCR. Hij stelt dat de invloed van het verblijf van lange duur in het buitenland op de Afghaanse staatsburgers zeer belangrijk is en gaat vervolgens in op de daden van vervolging. Verzoeker betoogt in essentie dat deze daden van verschillende actoren kunnen komen en stelt dat hij het risico loopt het slachtoffer te worden van daden van fysiek geweld en/of onevenredige of discriminatoire vervolgingen wegens anti-regeringselementen (AGE). Hij verwijst daarbij naar een rapport van Asyls waaruit blijkt dat verwesterde Afghanen een hoger risico lopen op vervolgingen door AGE en op afpersing door de taliban omdat ze ervan verdacht worden rijkdom in Europa te hebben verworven. Verzoeker verwijst ook naar het verslag van Refugee Support Network, een studie van F. Stahlmann van 2018 en een EASO-verslag van 2020, waarin verschillende incidenten worden gemeld met jonge mensen die na terugkeer door de taliban gevisieerd werden. Ten tweede stelt verzoeker dat Afghanen die terugkeren ook het risico lopen het slachtoffer te worden van gewelddaden vanwege hun eigen gemeenschap en verwijst daarbij opnieuw naar Asyls, een studie van het Mixed Migration Centre van januari 2019 en een EASO verslag van 2017 waarin onder meer ook wordt uitgelegd dat het moeilijk is zich te verdedigen tegen valse beschuldigingen van spionage of geloofsafvalligheid.

Wat de redenen voor vervolging betreft, stelt verzoeker dat verwesterde Afghanen, zoals hem, het risico lopen vervolgd te worden wegens hun vermoedelijke politieke en religieuze opvattingen. De wet beveelt een brede interpretatie aan van de notie politieke overtuiging, zo stelt verzoeker en dat waar de commissaris-generaal stelt dat hij niet aantoonbaar is zodanig verwesterd te zijn dat hij niet de wetten, regels en gewoonten in Afghanistan kan volgen, artikel 48/3 § 5 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat het niet noodzakelijk is dat deze persoon deze overtuiging deelt maar het dat voldoende is dat deze hem door de actor van vervolging worden toegeschreven. Hij verwijst vervolgens naar richtlijnen van het UNHCR van 2004 en 2018 waarin wordt gesteld dat het niet nodig is tot een andere religie bekeerd te zijn om beschouwd te worden als iemand die de waarden en of uiterlijke verschijning van de westerse landen aangenomen heeft, wat een steun aan de regering en de internationale gemeenschap veronderstelt. Verschillende bronnen tonen

in dit verband aan dat Afghansen die uit het westen terugkomen door de Taliban als ongelovigen, apostaten, spionnen of verraders beschouwd worden en verzoeker stelt dat in een recente video de Taliban hun positie bevestigd hebben door te verklaren dat *“the Deviants are those who are trained in the poisonous deviant beliefs of atheism, communism, secularism, democracy and other satanic western and disbelieving ideologies in order to mislead the Muslims with their deviant ideologies”*. Verzoeker verwijst vervolgens naar een aantal arresten van de Raad en betoogt inzake de toepassing op zijn geval dat dezelfde redenering moet worden toegepast. Hij argumenteert vervolgens: *“Verzoeker - die in Europa sinds meer dan twee jaar leeft - is duidelijk “verwesterd”. Wat zijn fysieke verschijning betreft, draagt hij nooit traditionele Afghaanse kleding en kleedt hij zich casual, heeft hij geen baard, en draagt zijn haar op een moderne manier. Hij heeft duidelijk een « westerse stijl. Wat de niet-zichtbare elementen van zijn verwestering betreft, heeft verzoeker in de loop van de twee jaar die hij in België heeft doorgebracht, zijn integratie geperfectioneerd en zich vertrouwd gemaakt met de westerse cultuur en waarden. Verzoeker gaat naar school, wat aantoont dat Meneer meer en meer geïntegreerd is in de Belgische maatschappij. In alle gevallen is de verzoeker jong, juist meerderjarig, en op die jonge leeftijd bijzonder gevoelig voor de nieuwe culturele invloeden waarmee hij of zij wordt geconfronteerd. De Belgische cultuur is dus veel sneller in hem ingebakken dan in eender welke andere volwassene. Dit kan zeker worden gevraagd aan verzoeker op de zitting voor Uw Raad, aangezien geen vraag daarover werd gesteld door tegenpartij tijdens de persoonlijk onderhoud – wat verbazend en problematisch is, aangezien de advocaat van verzoeker het uitdrukkelijk had vermeld in zijn interventie op het einde van deze onderhoud. Ter conclusie vreest verzoeker het doelwit zijn van opstandelingengroepen, omdat hij als onislamitisch, pro-regeringsgezind of als spion gezien zou kunnen worden”*.

In een tweede onderdeel gaat verzoeker in op de toekenning van de subsidiaire bescherming. Wat betreft de veiligheidssituatie in Afghanistan en de provincie Kapisa verwijst verzoeker naar het rapport van EUAA *“Afghanistan. Security Situation”* van augustus 2022 en stelt dat het aantal veiligheidsincidenten is afgenomen na de machtsovername maar dat dit van korte duur was en dat in het rapport van Amnesty van augustus 2022 melding wordt gemaakt van grove mensenrechtenschendingen door de Taliban na de machtsovername. UNHCR vermeldt dan weer dat de huidige regering wordt gekenmerkt door onzekerheid, willekeur en veronachtzaming van de rechtstaat. Hij citeert vervolgens uitvoerig uit het rapport van de speciale rapporteur voor de humanitaire situatie in Afghanistan van september 2022, inzake veiligheid, sanitaire voorzieningen, huisvesting en veiligheid.

Tenslotte gaat verzoeker in op de toepasselijkheid van artikel 48/4 § 2, b) van de Vreemdelingenwet in het licht van de ongekende humanitaire en hongersnoodsituatie in Afghanistan. Hij citeert verschillende nieuwsartikels over de humanitaire situatie in Afghanistan en argumenteert dat de ernst van de huidige crisis wordt verklaard door de verantwoordelijkheid van specifieke actoren.

Verzoeker vraagt hem te erkennen als vluchteling of de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen en in uiterst ondergeschikte orde de bestreden beslissing te vernietigen.

2.2. Verzoeker voegt de bestreden beslissing en de aanwijzing door het Bureau voor juridische bijstand toe aan het verzoekschrift.

3. Aanvullende nota

De commissaris-generaal legt een aanvullende nota neer van 5 september 2024 waarbij in toepassing van artikel 39/76 van de Vreemdelingenwet volgende nieuwe elementen worden bijgebracht:

(1) EUAA COI Query *“Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments”* van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf; (2) EUAA *“Afghanistan Security Situation”* van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf; (3) EASO, *“Afghanistan Country Focus”* van januari 2022, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf; (4) EUAA Afghanistan – Country Focus van december 2023, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2023-12/2023_12_COI_Report_Afghanistan_Country_Focus_EN.pdf; (5) EUAA Country Guidance: Afghanistan van mei 2024, beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/countryguidance-afghanistan-2024>; (6) EUAA *“Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city”* van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf; (7) EASO *“Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City”* van augustus 2020, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2020_08_EASO_COI_Report_Afghanistan_Key_Socio_Economic_Indicators_Focus_Kabul_City_Mazar_Sharif; (8) EUAA *“Afghanistan: Targeting of*

individuals" van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf; (9) UNAMA, "Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan" van juni 2023, beschikbaar op <https://unama.unmissions.org/impact-improvised-explosive-devices-civilians-afghanistan>; (10) COI Focus "Afghanistan, Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de taliban" van 14 december 2023, beschikbaar op https://www.cgrs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_migratiebewegingen_van_afghanen_sinds_de_machtsovername_door_de_taliban_20231214.pdf en (11) EUAA COI Query Afghanistan - Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 2 februari 2024, beschikbaar op [2024_02_EUAA_COI_Query_Response_Q13_Afghanistan_Major_legislative_security_related_and_humanitarian_developments \(europa.eu\)](https://www.euaa.europa.eu/2024_02_EUAA_COI_Query_Response_Q13_Afghanistan_Major_legislative_security_related_and_humanitarian_developments).

4. 4. Voorafgaand

4.1. Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoekers daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. In toepassing van de Richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om "een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie" te voorzien in de zin van artikel 46 van de Richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en *ex nunc* onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de Richtlijn 2013/32/EU. De Raad moet daarbij een gemotiveerd arrest vellen dat aangeeft om welke redenen een verzoeker om internationale bescherming al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

4.2. Het wettelijke kader omtrent de beoordeling van de feiten en omstandigheden en de samenwerkingsplicht wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen te worden gelezen. De in artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen. De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen.

De in artikel 4, lid 1 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis. De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of, in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming (HvJ, C-277/11, *M.M. tegen Minister for Justice, Equality and Law Reform, Ireland, Attorney General*, arrest van 22 november 2012, punten 64-68).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken

verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Tenslotte bepaalt artikel 48/6 § 4 van de Vreemdelingenwet dat wanneer de verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staakt met schriftelijke of andere bewijzen, deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

*“a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;
b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;
c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;
d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;
e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

5. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

5.1. Artikel 48/3, § 1 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De vluchtelingenstatus wordt toegekend aan de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen dat op 28 juli 1951 te Genève tot stand is gekomen, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 31 januari 1967.”

Dit artikel verwijst naar artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag. Luidens artikel 1, A (2) van dit verdrag is een vluchteling elke persoon *“die (...) uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil inroepen, of die, indien hij geen nationaliteit bezit en verblijft buiten het land waar hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, daarheen, niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil terugkeren.”*

5.2. Verzoeker verklaart bij de indiening van zijn verzoek om internationale bescherming de Afghaanse nationaliteit te bezitten en legt ter staving een kopie van zijn taskara neer (AD, documenten voorgelegd door de asielzoeker, stuk 1). Verzoekers identiteit en Afghaanse nationaliteit worden in de bestreden beslissing niet betwist. Ook zijn herkomst uit het dorp Ghazi Abad in het district Tagab van de provincie Kapisa staat niet ter discussie.

Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker als niet-begeleide minderjarige werd geregistreerd bij aankomst in België in november 2020, dat hij in aanwezigheid van zijn voogd werd gehoord door het CGVS en dat hij enkele maanden voor de dag dat de bestreden beslissing werd genomen meerderjarig is geworden en de voogdij is beëindigd. Hoewel verzoeker minderjarig was bij aankomst is hij heden meerderjarig. Uit het geheel van verzoekers verklaringen en de door hem neergelegde documenten blijkt dat verzoeker ongeveer zestien jaar oud was op het ogenblik van de door hem aangehaalde vervolgingsfeiten.

In de bestreden beslissing wordt verwezen naar verzoekers minderjarigheid tijdens het persoonlijk onderhoud, de aanwezigheid van zijn voogd tijdens dit onderhoud en het gegeven dat het persoonlijk onderhoud werd afgenomen door een gespecialiseerde ambtenaar die binnen de diensten van het CGVS een specifieke opleiding volgde om minderjarigen op een professionele en verantwoorde manier te benaderen. Verder wordt gesteld dat bij de beoordeling van zijn verklaringen rekening werd gehouden met zijn jeugdige leeftijd en maturiteit en de algemene situatie in zijn land van herkomst. In tegenstelling tot wat in het verzoekschrift wordt beweerd, wordt in de bestreden beslissing dus wel degelijk rekening gehouden met zijn minderjarigheid op het ogenblik van het persoonlijk onderhoud en de door hem aangehaalde feiten.

Waar verzoeker er terecht op wijst dat rekening moet worden gehouden met verzoekers jeugdige leeftijd op het ogenblik van de feiten die hij aanhaalt en zijn minderjarigheid op het ogenblik van het persoonlijk onderhoud bij de beoordeling van de geloofwaardigheid van zijn verklaringen hierover, dient ook te worden opgemerkt dat verzoeker op zestienjarige leeftijd kan verondersteld worden een zekere maturiteit te hebben, dat hij bijna meerderjarig op het ogenblik van het persoonlijk onderhoud en dat van hem, ondanks zijn nog jonge leeftijd, kan verwacht worden dat hij consistente verklaringen aflegt over de kern van zijn vluchtmotieven doorheen de procedure.

In de mate dat verzoeker in algemene termen verwijst naar de jonge leeftijd van verzoeker *“om te begrijpen dat het geheugen van verzoeker soms wazig kan zijn”* en dat ten onrechte dezelfde conventionele verwachtingen worden gesteld voor een jonge meerderjarige die nog minderjarig was op het ogenblik van de feiten, kan slechts worden vastgesteld dat verzoeker dit niet verder concretiseert en niet overtuigend duidt welke inconsistenties in zijn verklaringen die verder worden besproken door zijn jeugdige leeftijd zouden kunnen worden verklaard.

Verzoeker is heden meerderjarig zodat de bepalingen van het Kinderrechtenverdrag en de door hem geciteerde bepalingen inzake het hoger belang van het Kind actueel niet langer op hem van toepassing zijn zodat hij zich hier niet langer op deze bepalingen kan beroepen wat de toekomstgerichte beoordeling van zijn nood aan internationale bescherming betreft.

Uit de lezing van de notities van het persoonlijk onderhoud kan niet blijken, en verzoeker toont ook niet aan dat daarbij onvoldoende rekening zou zijn gehouden, met verzoekers minderjarigheid, leeftijd en graad van maturiteit en ontwikkeling op dat ogenblik.

Waar verzoeker nog verwijst naar een arrest van de Raad van 6 december 2007, herinnert de Raad eraan dat arresten van de Raad geen precedentenwerking kennen en dat verzoeker verder ook niet aantoont dat de feiten en persoonlijke omstandigheden van de verzoeker die eraan ten grondslag liggen, dezelfde zouden zijn als diegene waarover de Raad moet oordelen in het kader van het huidige beroep.

5.3. Het beschermingsverzoek is gebaseerd op verzoekers vrees om door de taliban gedood te worden omdat zij hem beschouwen als een spion. Volgens zijn verklaringen werden verzoeker en zijn vader lastig gevallen door arbaki's die hun telkens zij passeerden op weg naar de Dusarakregio waar zij granaatappels verkochten, enkele granaatappels afnamen. Daarnaast kwamen de arbaki's ook zes of zeven keer naar zijn huis om hen te zeggen dat zij de wapens moesten opnemen en hen moesten vervoegen, wat zijn vader steeds weigerde. Toen de taliban hier lucht van kregen, kwamen ze naar hun huis, beschuldigden hem en verzoeker van spionage voor de arbaki's en schoten verzoekers vader neer waarop hij overleed. Verzoeker en zijn familie doken daarop onder in het huis van verzoekers oom waar verzoeker werd gezocht maar waar hij werd verstopt door zijn oom. Ook na verzoekers vertrek uit Afghanistan kwam de taliban nog vijf tot zes keer langs bij zijn familie om hem te zoeken.

Na grondige lezing van het rechtsplegingsdossier dient in navolging van de bestreden beslissing te worden vastgesteld dat verzoeker zijn problemen met de taliban voor zijn vertrek uit Afghanistan niet aannemelijk maakt.

Zo rijzen reeds twijfels over de geloofwaardigheid van verzoekers verklaringen over de pogingen tot rekruteringen door de arbaki's samenwerkten. In dit verband dient te worden vastgesteld dat volgens zijn verklaringen zijn vader verschillende keren, eerst bij hem thuis en later aan de controleposten op weg naar Kaboel werd gevraagd om met hen samen te werken en dat dit in de laatste vijf maanden voor zijn vertrek steeds vaker gebeurde omdat de taliban dan meer macht kregen in de regio en de arbaki's dan meer mensen wilden rekruteren (NPO, p. 13), maar dat zijn vader telkens kon weigeren zonder dat dit enig gevolg had voor hem of zijn vader. Verzoeker verklaarde dat zijn vader weigerde maar ook bang was dat als verzoeker hen zou vervoegen, hem iets zou overkomen. Gevraagd waarom hij toch bleef weigeren als hij bang was van de arbaki's verklaart verzoeker: *"toen konden arbaki's je niet vermoorden. Ze konden je wel lastigvallen en slaan"* en gevraagd waarom ze niemand konden vermoorden *"het kan dat ze mss dachten als we niemand doodschieten en lief zijn tegen mensen gaan meer mensen bij ons"* (NPO, p. 15). Tegelijk stelde verzoeker ook dat sommigen van het dorp werden gedwongen om bij de arbaki's te gaan en dat de zoon van verre neven werd vermoord omdat ze niet met de arbaki's wilden samenwerken. Verzoekers verklaring voor de reden waarom zijn vader maandenlang samenwerking met de arbaki's zonder enig gevolg kon weigeren, met name dat zij niemand vermoordden uit strategische overwegingen strookt niet met zijn verklaringen dat anderen in het dorp gedwongen werden ingelijfd door de arbaki's en een zoon van verre neven zelfs werd vermoord door de arbaki's omdat zij hun medewerking hadden geweigerd. Hierover wordt in de bestreden beslissing op goede gronden als volgt gemotiveerd: *"Voorts is het merkwaardig dat u stelt dat uw vader de vraag van de arbaki's kon weigeren zonder enig gevolg, aangezien de arbaki's u toch niet zouden vermoorden (CGVS, p.15). Dit zou dan ook impliceren dat het om een vrijblijvende vraag ging. Nochtans stelde u eerder tijdens uw persoonlijk onderhoud dat sommigen van het dorp gedwongen werden bij hen te gaan en dat ze geen keuze hadden (CGVS, p.7). Ook werd de zoon van verre neven van u vermoord omdat ze niet met de arbaki's wilden samenwerken (ibid.). Tevens vertelt u over twee à drie mensen van uw dorp die vermoord werden en u weet niet of dit door de taliban of door de arbaki's was (CGVS, p.8). Dit zou dan ook impliceren dat de arbaki's weldegelijk represailles nemen naar personen die weigeren hen te vervoegen. Dat ze dit nalieten bij u en uw vader en dat uw vader toch maandenlang hun verzoek probleemloos kon weigeren zonder enig vervolg is in het licht van uw voorgaande verklaringen dan ook niet aannemelijk en ondermijnt de geloofwaardigheid van de door u aangehaalde poging tot rekrutering door de arbaki's nog verder".* Verzoeker slaagt er niet in deze motieven die steun vinden in het administratief dossier te weerleggen door louter te wijzen op het feit dat hij verklaarde dat de arbaki's je niet konden vermoorden maar wel lastigvallen en slaan. Met dit betoog doet hij geen afbreuk aan de pertinente vaststelling dat hij wel degelijk verklaarde dat anderen van zijn dorp gedwongen werden ingelijfd en een ver familielid zelfs werd vermoord omdat ze weigerden samen te werken met de arbaki's. Dat *in casu* sprake zou zijn van een verzonnen tegenstrijdigheid, zoals verzoeker betoogt kan niet worden bijgetreden en blijkt niet uit de lezing van het geheel van zijn verklaringen. Het is weinig geloofwaardig dat verzoekers vader gedurende vijf maanden telkens weer werd aangesproken door de arbaki's met de vraag om samenwerking en dat de

arbaki's bovendien vijf of zes keren naar zijn huis kwamen om hem aan te sporen samen te werken, ofwel door geld te geven ofwel door zelf de arbaki's te vervoegen of verzoeker naar hen te sturen (NPO, p. 13) zonder dat daar enige consequentie aan verbonden was, terwijl andere personen van het dorp gedwongen zouden zijn ingelijfd en verzoeker ook gewag maakt van de moord op een zoon van verre neven omdat zij zouden hebben geweigerd samen te werken. Deze vaststelling ondermijnt reeds de geloofwaardigheid van zijn verklaringen over de problemen die zijn vader en hijzelf zouden gehad hebben met de arbaki's.

Dat uit zijn verklaringen blijkt dat hij bij het CGVS stelde dat de arbaki's eerst naar zijn huis kwamen om zijn vader tot samenwerking te overhalen en dat zij vervolgens tijdens zijn bezoeken aan de controlepost meermaals vroegen of zij al een besluit hadden genomen, zoals verzoeker betoogt, neemt niet weg dat hij bij de DVZ verklaarde: *"bij de controleposten van de burgerlijke politie werd hij steeds tegengehouden onderweg en hij gaf dan gratis granaatappels aan hen. Ze vroegen ook steeds aan mijn vader om met hen samen te werken om zijn eigen dorp te verdedigen. Enkele dagen voordat ik het land verliet kwam de burgerlijke politie bij ons thuis. Ze hebben gevraagd aan mijn papa om samen te werken met hen"* (Vragenlijst CGVS, vraag 3.5). Dit impliceert dat ze volgens zijn verklaringen, in tegenstelling tot wat hij verklaarde bij het CGVS, reeds vooraleer ze naar zijn huis waren gekomen, hem steeds aan de controlepost om samenwerking vroegen. De vaststelling dat hij hierover geen consistente verklaringen aflegde over de context waarin verzoekers vader onder druk zou zijn gezet om samen te werken doet bijkomend twijfels rijzen over de geloofwaardigheid van zijn verklaringen over de pogingen van de arbaki's om hen te doen samenwerken, dan wel verzoeker te rekruteren.

Uit verzoekers verklaringen blijkt dat de taliban hem verdachten van spionage omdat het hen ter ore zou gekomen zijn dat de arbaki's zijn vader trachten te overhalen om met hen samen te werken en verzoeker te rekruteren. Uit het voorgaande is reeds gebleken dat verzoekers verklaringen over de problemen met de arbaki's weinig geloofwaardig zijn, waardoor ook reeds de geloofwaardigheid van de problemen met de taliban, die hiervan het directe gevolg zouden geweest zijn, ondermijnd wordt.

Verder maakt verzoeker ook zijn beweerde problemen met de taliban voor zijn vertrek niet aannemelijk. Zo ligt geen plausible verklaring voor waarom precies verzoeker en zijn vader zouden verdacht worden van spionage en belaagd worden door de taliban, terwijl uit zijn verklaringen blijkt dat een grote meerderheid van zijn dorp tot de arbaki's behoorde, zijn familie noch tot de arbaki's noch tot de taliban behoorde en verzoeker in zijn schriftelijke opmerkingen bij het persoonlijk onderhoud doet gelden dat het geweten was in het dorp wie de arbaki's steunden en wie de taliban. In de bestreden beslissing wordt hierover als volgt gemotiveerd: *"Tevens houdt het weinig steek dat de taliban specifiek u en uw vader van spionage beschuldigden. U stelt immers dat zowat de helft van uw dorp deel uitmaakte van de arbaki's en slechts zo'n drie à vier families zouden tot de taliban behoren (CGVS, p.7). Ook kwamen de arbaki's niet enkel naar het huis van u en uw vader, maar ook naar de andere huizen in het dorp en ook naar de mensen die al bij hen waren (CGVS, p.14). Dat u en uw vader desondanks toch in het vizier van de taliban komen en van spionage beschuldigd worden, wanneer de helft van uw dorp bij de arbaki's is en ze daar bovendien ook twee basissen en acht à negen controlestations hebben in de buurt (CGVS, p. 7), kan dan ook niet overtuigen. Er kan dan namelijk redelijkerwijs verondersteld worden dat er dan wel andere families zijn die veel meer informatie over de taliban hebben dan uw familie die noch deel uitmaakt van de arbaki's noch van de taliban (CGVS, p.7). Daarnaast stelt u in de opmerkingen bij de notities van uw persoonlijk onderhoud dat iedereen in het dorp wel wist wie de taliban steunde en wie de arbaki's steunde (e-mail dd. 22 juli 2022). Dat de taliban dan toch net uw familie van spionage zou beschuldigen, houdt dan ook weinig steek".* Verzoeker betoogt dat hij nooit heeft beweerd dat hij en zijn familie het enige doelwit was in zijn dorp en dat de analyse van de commissaris-generaal onjuist is. Daargelaten dat in de bestreden beslissing uitdrukkelijk wordt gesteld dat verzoeker verklaarde dat de taliban ook naar andere huizen van het dorp gingen, gaat verzoeker met dit betoog voorbij aan de pertinente vaststelling dat het weinig steek houdt dat de taliban specifiek zijn vader en verzoeker zouden viseren terwijl de meerderheid van het dorp bij de arbaki's was, ze daar ook twee basissen en 8 à 9 controlestations in de buurt hebben, dat zijn familie tot geen van beide groepen behoorde en dat iedereen in het dorp wist wie tot de taliban behoorde en wie tot de arbaki's.

Bovendien werd hierboven reeds vastgesteld dat verzoeker de problemen met de arbaki's niet aannemelijk heeft gemaakt, wat het nog onwaarschijnlijker maakt dat precies verzoeker en zijn vader van spionage en samenwerking met de arbaki's zou worden beschuldigd en zouden worden geviséerd in dorp waar de meerderheid van de bewoners banden had met de arbaki's en ook geweten was welke families de arbaki's steunden. Deze vaststellingen ondermijnen de geloofwaardigheid van verzoekers verklaringen over de beweerde problemen met de taliban op fundamentele wijze.

Tenslotte blijkt ook uit zijn verklaringen dat zijn familie nog steeds in hetzelfde huis in Ghazi Abad woont waar zijn vader zou zijn gedood en dat de taliban weliswaar vijf tot zes keer bij zijn familie zouden langsgekomen zijn om naar verzoeker te vragen maar dat zij verder zijn familie ongemoeid laten. Indien de taliban daadwerkelijk verzoeker en zijn vader zouden verdacht hebben van spionage en ook zijn vader om die reden zouden hebben gedood, zoals verzoeker beweert, is het op zijn minst merkwaardig te noemen dat zij zich slechts beperkten tot vijf tot zes bezoeken aan na zijn vader te hebben gedood, zonder verder enige

represailles tegen de familie van een spion. In de bestreden beslissing wordt hierover op goede gronden als volgt gemotiveerd: *“Ten slotte dient ook te worden vastgesteld dat uw familie tot op heden nog gewoon in hetzelfde huis in het dorp verblijft als waar uw vader werd vermoord zonder noemenswaardige problemen met de taliban (CGVS, p.9). Uw moeder zou wel een tijdje in het huis van uw oom hebben gewoond, maar daar dit slechts op vijf minuten wandelen van uw huis was (ibid.), kan dit bezwaarlijk als een verdienstelijke poging tot het ontwijken van de taliban beschouwd worden. Bovendien blijkt uit uw verklaringen dat de taliban wel wist waar uw oom woonde vermits ze daar zouden zijn langsgesproken om u te zoeken (CGVS, p.12). De taliban zou na uw vertrek nog zo’n vijf à zes keer zijn langs geweest bij uw familie, maar beperkten zich louter tot het vragen naar uw verblijfplaats (CGVS, p.17). Ze uitten geen duidelijke bedreigingen en uit uw verklaringen blijkt evenmin dat de taliban enige represailles naar iemand van uw familie wil nemen. Dit is echter weinig aannemelijk met het oog op de werking van de taliban. Immers indien ze u werkelijk van spionage zouden hebben beschuldigd en u nadien niet meer te vinden bent, kan er verondersteld worden dat de taliban dan weldegelijk represailles naar uw familie toe zou nemen. Dat de taliban naliet dit te doen, onderstreept de geloofwaardigheid van de door u aangehaalde problemen met de taliban nog verder”*. Waar verzoeker betoogt dat hij herhaaldelijk heeft verklaard dat hij en zijn vader de enigen waren die het doelwit waren van de taliban en het daarom *“bijzonder passend was dat de taliban niet meer specifiek hadden besloten andere leden van verzoekers familie te vervolgen”* gaat hij gemakshalve voorbij aan de pertinente vaststelling dat verondersteld kan worden dat de taliban represailles zou nemen naar zijn familie en dat het feit dat zijn familie tot op heden in hetzelfde dorp in hetzelfde huis kan blijven wonen zonder noemenswaardige problemen een bijkomende indicatie is van de ongeloofwaardigheid van zijn verklaringen dat hij door de taliban zou worden verdacht van spionage en om die reden zou worden gezocht.

Ten overvloede stelt de Raad vast dat verzoeker nalaat enige informatie te verstrekken over de huidige situatie van zijn familie en evenmin melding maakt van enige problemen die zijn familie zou hebben gehad sinds de indiening van zijn verzoekschrift.

De door verzoeker neergelegde overige documenten, met name kopieën van de taskara's van zijn familieleden (AD, documenten voorgelegd door de asielzoeker, stukken 2 tot en met 7) hebben slechts betrekking op de identiteit van zijn familieleden en bevatten geen informatie die een ander licht kan werpen op de bovenstaande analyse.

De brief van zijn voogd is een algemene beschouwing over het repressieve talibanregime na de machtsovername maar heeft verder geen betrekking op de door verzoeker voorgehouden maar ongeloofwaardig bevonden vervolgingsfeiten en kan dus evenmin bovenstaande analyse in positieve zin ombuigen.

Bovenstaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat, gelet op de door hem geschetste context in zijn dorp Ghazi Abad en rekening houdend met verzoekers leeftijd op het ogenblik van de door hem aangevoerde vervolgingsfeiten en op het ogenblik van het persoonlijk onderhoud, verzoekers verklaringen over de door hem voorgehouden problemen met de arbaki's en de taliban voor zijn vertrek uit Afghanistan niet geloofwaardig zijn. De vastgestelde tegenstrijdigheden tussen verzoekers verklaringen bij de registratie van zijn verzoek en tijdens het persoonlijk onderhoud beschouwt de Raad als overvloedige motieven. Verzoekers verweer tegen deze motieven kan bijgevolg niet tot een andere conclusie leiden.

Waar verzoeker nog in het algemeen wijst op het risico op rekrutering door de taliban en daarbij citeert uit een EASO rapport van 2012, dient erop gewezen te worden dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging concreet aannemelijk dient te maken en niet kan volstaan met het louter inroepen van een hypothetische vrees op basis van informatie die betrekking heeft op de situatie in Afghanistan in 2012 om aannemelijk te maken dat hij anno 2024 een risico loopt om gedwongen gerekruteerd te worden op twintigjarige leeftijd. In dit verband dient ook herhaald te worden dat verzoeker zijn beweerde problemen met de taliban voor zijn vertrek en de machtsovername door de taliban niet aannemelijk heeft gemaakt. Evenmin kan de loutere verwijzing naar informatie van de Human Rights Council van 12 januari 2022 en een artikel op de website van TF1 van 3 september 2021 waarin melding wordt gemaakt van gedwongen rekrutering van kinderen voor de machtsovername door de taliban, volstaan om aan te nemen dat verzoeker, die meerderjarig is, riskeert onderworpen te worden aan gedwongen rekrutering door de taliban die heden de facto autoriteit is in Afghanistan.

Gelet op het voorgaande dient te worden vastgesteld dat de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6 § 4 van de Vreemdelingenwet niet vervuld zijn en dat aan verzoeker het voordeel van de twijfel niet kan gegund worden.

Het geheel van verzoekers verklaringen en de door hem neergelegde documenten in acht genomen en beoordeeld in het licht van de beschikbare landeninformatie, maakt verzoeker de door hem aangevoerde

vervolgingsfeiten voor zijn vertrek uit Afghanistan niet aannemelijk omdat zijn verklaringen hierover niet geloofwaardig zijn.

5.4. Verzoeker voert ook een vrees voor vervolging aan omdat hij in geval van terugkeer naar Afghanistan zal worden beschouwd als verwesterd omdat hij sinds september 2020 in België verblijft. Verzoeker verwijst daarbij naar landenrapporten en stelt dat gepercipieerde en daadwerkelijk verwesterde Afghanen zoals verzoeker bij terugkeer een risico op vervolging lopen op grond van een toegeschreven politieke en religieuze overtuiging en omwille van het behoren tot een specifieke sociale groep.

5.4.1. Beschermingsverzoeken gebaseerd op (toegeschreven) verwestering of normoverschrijding in het buitenland kunnen verband houden met de vervolgingsgronden politieke of religieuze overtuiging of het behoren tot een specifieke sociale groep.

5.4.2. Op basis van de objectieve landeninformatie in het rechtsplegingsdossier kan volgende analyse worden gemaakt van de algemene context in Afghanistan.

De taliban hebben de grondwet van de voormalige Islamitische Republiek Afghanistan opgeschort en er werd een herziening van de bestaande Afghaanse wetten met de sharia aangekondigd. De visie van de taliban op de sharia is gebaseerd op de soennitische Hanafi-school van jurisprudentie, maar is ook beïnvloed door lokale tradities en tribale codes (EUAA, *"Afghanistan Country Focus"*, december 2023, p. 18). De taliban hebben verklaard dat zij zullen handelen overeenkomstig hun principes, religie en cultuur, waarbij zij het belang van de islam benadrukken en aangeven dat niets kan ingaan tegen de islamitische waarden. De *de facto*-regering beschouwt zichzelf als een sturende instantie met een fundamentele doelstelling om de bevolking te doen leven volgens de religieuze wetgeving.

De conservatieve opperste leider Haibatullah Akhundzada houdt steeds nadrukkelijker de touwtjes in handen en zijn gezag is steeds dwingender geworden. In november 2022 gaf hij opdracht tot volledige invoering van de taliban-versie van de sharia (EUAA, *"Afghanistan Country Focus"*, December 2023, p. 26).

De mensenrechtensituatie in Afghanistan is na de machtsovername gradueel verslechterd en verschillende bronnen stellen een tendens vast waarbij de *de facto*-administratie ontwikkelt naar een theocratische politiestaat die regeert in een sfeer van angst en misbruik (EUAA, *"Afghanistan Country Focus"*, december 2023, p. 21). Om de strenge leefregels van de talibans zeer strikte interpretatie van de sharia te handhaven, heeft de *de facto*-regering opnieuw het 'Ministry for Propagation of Virtue and Prevention of Vice' (*Dawat wa Ershad Amr bil-Maruf wa Nahi al-Munkar*) (hierna: het MPVPV) opgericht, en gebruikt daartoe ook het 'Taliban General Directorate of Intelligence' (GDI) en een aantal *de facto*-staatsinstellingen (EUAA, *"Afghanistan Country Focus"*, December 2023, p. 24).

De taliban, die de Deobandi-islam aanhangen, een puriteinse en conservatieve tak binnen de soennitische islam, streven een zuivering van de Afghaanse samenleving na waarbij buitenlandse invloeden worden geweerd.

De *de facto*-regering heeft daartoe massaal geïnvesteerd in het bouwen van moskeeën en madrasa's over het hele land. In deze optiek is ook het westers seculier onderwijsstelsel onder vuur komen te liggen en inspanningen om westers seculier onderwijs te bannen zijn toegenomen ten voordele van de uitbreiding van religieus onderwijs (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, december 2023, p. 94, 101).

Het toepasselijke rechtskader blijft onduidelijk. De *de facto*-talibanregering, evenals de provinciale *de facto*-regeringen, vaardigen nog steeds verschillende decreten en richtlijnen uit met betrekking tot het naleven van de sharia in het dagelijkse leven, die een impact hebben op de rechten van meisjes en vrouwen, de media en het algemene publiek. In juni 2022 rapporteerde de secretaris-generaal van de VN dat het MPVPV de handhaving van een breed scala aan richtlijnen met betrekking tot buitenechtelijke relaties, kledingvoorschriften, het bijwonen van gebeden, muziek, het verbod op verdovende middelen en alcohol heeft verstrengd (EUAA, *"Afghanistan security situation"*, August 2022, p. 29-31 en EUAA, *"Afghanistan targeting of individuals"*, August 2022, p. 41 ev.).

Verder is laster en ongefundeerde kritiek op de *de facto*-regering verboden, moeten nationale en internationale ngo's hun vrouwelijke medewerkers op non-actief zetten, zo niet kunnen zij hun licentie verliezen, is het voor vrouwen verboden om voor VN-agentschappen te werken, is universitaire scholing voor vrouwen geschorst, moeten schoonheidssalons sluiten en moet het vieren van Valentijn worden vermeden. Naast deze nationale decreten en instructies, die aanleiding geven tot het institutionaliseren van een genderapartheid, werden er in sommige provincies ook bijkomende instructies uitgevaardigd. Zo werd in sommige provincies aan winkeliers het verbod opgelegd om te verkopen aan vrouwen zonder hijab. Voorts werd gerapporteerd dat het in Kabul verboden is om muziek te spelen in trouwzalen en dat vrouwen geen parken en publieke badhuizen mogen bezoeken, werden in Helmand en Kandahar onderwijsinstellingen gesloten tot nader order, werden winkeliers in Mazar-e-Sharif verplicht hun winkels te sluiten gedurende de gebeden en deze bij te wonen en werden mannelijke leerkrachten en studenten in Kandahar verplicht

schriftelijk te beloven de taliban-interpretatie van de sharia na te leven, met inbegrip van het dragen van traditionele Afghaanse kleren en het groeien van een baard (EUAA, “*Afghanistan Country Focus*”, December 2023, p. 24).

Er bestaan lokale verschillen in de handhaving van de opgelegde decreten, instructies en regels (zie beschrijving van de handhaving ervan in verschillende provincies in EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, August 2022, p. 45-48 en EUAA, “*Afghanistan Country Focus*”, December 2023, p. 22 en 24-25).

Gelet op de grote interne variatie is het voor de Afghaanse bevolking niet steeds duidelijk welke regels waar van toepassing zijn en is er volgens sommige bronnen sprake van een juridisch vacuüm. Instructies zijn vaak opzettelijk vaag geformuleerd, zijn vaak niet schriftelijk en worden gecommuniceerd via verschillende kanalen, waaronder via de persoonlijke sociale mediakanalen van talibanverantwoordelijken en in media-interviews, waardoor de juridische aard niet altijd duidelijk is. Een aantal bronnen wijzen op lokale variatie in de toepassing van sommige regels, zoals de verplichting voor vrouwen om begeleid te worden door een *mahram*. Er wordt ook melding gemaakt van tegenstrijdige communicatie door de taliban en over de mogelijkheid om bepaalde aankondigingen te omzeilen (EUAA, “*Afghanistan Country Focus*”, December 2023, p. 22). Sommige lokale afdelingen van het MPVPV handhaven de regels dan weer uitgebreider dan was voorzien door het *de facto*-ministerie in Kabul (Ministerie van Buitenlandse Zaken, “*Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*”, juni 2023, p. 95, geciteerd in COI Focus Afghanistan, “*Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de taliban*” van 14 december 2023).

Aanvankelijk werd een tendens waargenomen onder taliban-rechters om niet te strenge vonnissen uit te spreken en waren er slechts sporadisch lokale berichten over lijfstraffen of doodstraffen. Op 14 november 2022 droeg de opperste leider Akhundzada evenwel alle taliban-rechters op om de sharia volledig toe te passen en ‘*hudud*’- en ‘*qisas*’-straffen op te leggen. Deze straffen omvatten onder meer executies, steniging, geseling en amputatie van ledematen (EUAA, “*Afghanistan Country Focus*”, December 2023, p. 27).

In het bijzonder wat betreft ‘*zina*’ – d.i. onwettige seksuele betrekkingen, overspel, voorhuwelijkse seksuele betrekkingen, wat tevens kan worden toegedicht aan vrouwen in geval van verkrachting – wordt melding gemaakt van verschillende ernstige incidenten van moorden, stenigingen, lijfstraffen en arrestaties. ‘*Zina*’ is één van de ‘*hudud*’-misdaden (Nederlands ministerie van Buitenlandse Zaken, “*Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*”, juni 2023, p. 7, voetnoot 1). Zo wordt onder meer melding gemaakt van de arrestatie door de MPVPV van een mannelijke en vrouwelijke collega, die tezamen in één auto reden, waarbij hun dode lichamen de volgende dag werden gevonden.

Er wordt in dit verband ook melding gemaakt van verschillende moorden, zowel van mannen als vrouwen, door familieleden (EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, August 2022, p. 35, 87-88 en 95-96). In het Algemeen Ambtsbericht wordt gesteld dat geen betrouwbare gegevens bestaan over de bestraffing van ‘*zina*’ en dat het moeilijk is cijfers te vinden voor van aantallen lijfstraffen voor deze specifieke ‘*hudud*’-misdad aangezien de politie deze cijfers niet meedeelt (Ministerie van Buitenlandse Zaken, “*Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*”, juni 2023, p. 130).

Er bestaat geen duidelijkheid over wat kleine overtredingen van de sharia zijn en hoe deze worden bestraft (voetnoot 152 Sabawoon Samim, “*Policing Public Morality: Debates on promoting virtue and preventing vice in the Taliban’s second Emirate*”, van 15 juni 2022 in EUAA “*Afghanistan security situation*”, August 2022, p. 30). Ook de meest recente landeninformatie schept hierover geen duidelijkheid.

In juli 2022 had UNAMA weet van ten minste 217 gevallen van “*wrede, onmenselijke en vernederende behandeling en bestraffing*”, waaronder openbare geseling, afranseling en verbaal geweld tegen personen die zich niet hielden aan de uitgevaardigde regels en richtlijnen sinds de overname (UNAMA “*Human Rights in Afghanistan: 15 August 2021 to 15 June 2022*”, p. 17). UNAMA rapporteerde 63 gevallen van zweepslagen uitgesproken door een *de facto*-rechtbank in de periode 15 augustus 2021 tot 24 mei 2023, die betrekking hadden op 394 slachtoffers; AW rapporteerde 56 gevallen van zweepslagen in de periode oktober 2022 tot september 2023 en Rawadari rapporteerde 69 personen die zweepslagen hadden gekregen in de eerst zes maanden van 2023. UNAMA rapporteerde later dat publieke lijfstraffen bleven uitgevoerd worden in de periode juli tot september 2023 (EUAA, “*Afghanistan Country Focus*”, December 2023, p. 27). De plaatsvervangende taliban-opperrechter kondigde aan dat rechtbanken in het hele land 175 personen hadden veroordeeld tot ‘*qisas*’-straffen, 37 tot steniging en 103 tot ‘*hudud*’-straffen zoals zweepslagen en amputatie (Ministerie van Buitenlandse Zaken, “*Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*”, juni 2023, p. 130).

Een professor aan de American University of Afghanistan wees erop dat bij het uitspreken van lijfstraffen in principe een zeer hoge bewijsstandaard geldt.

Het grote aantal lijfstraffen dat reeds werd uitgevoerd wijst er volgens hem echter op dat een zeer ‘soepele’ bewijsstandaard wordt gehanteerd door de taliban. Bovendien worden opgelegde straffen niet steeds vooraf gegaan door een rechterlijke procedure, maar worden ze veeleer opgelegd via individuele, *ad-hoc*-beslissingen, bijvoorbeeld door leden van de MPVPV en de *de facto*-politie, wanneer deze vaststellen tijdens controles op straat dat burgers zich niet aan de opgelegde regels houden (EUAA, “*Afghanistan Country Focus*”, December 2023, p. 27).

De scheiding van mannen en vrouwen in het openbare leven op straat wordt door controleurs van de MPVPV gecontroleerd, die volgens sommige bronnen ook vragen stelden over de kernelementen van de islam of over de sharia en mensen die hierop niet het juiste antwoord gaven naar het politiebureau brachten (Ministerie van Buitenlandse Zaken, “*Algemeen Ambtsbericht*”, juni 2023, p. 96).

De taliban zijn ook aanwezig op sociale netwerken, maar het is onduidelijk in welke mate ze de online activiteiten van Afghanen opvolgen. Internationale media hebben bericht dat de taliban reeds Afghanen hebben gearresteerd en gedood vanwege hun activiteiten op de sociale media. Het betroffen echter kritische berichten ten aanzien van de taliban (Denmark, DIS, Afghanistan, “*Taliban’s impact on the population*”, juni 2022, p. 23-24 en EUAA, “*Afghanistan Country Focus*”, December 2023, p. 20). Volgens Dr. Schuster hebben de taliban sociale media profielen gemonitord en werden mensen beschuldigd van morele corruptie (EUAA, “*Afghanistan Country Focus*”, December 2023, p. 98). Een andere bron stelt dat het monitoren van sociale media vooral leidde tot het opsporen van personen die kritiek uitten in eigen naam (Ministerie van Buitenlandse Zaken, “*Algemeen Ambtsbericht*”, juni 2023, p. 44). In april 2022 werd het ministerie voor communicatie en informatietechnologie (“*Ministry of Communications and Information Technology*”) wel bevolen om de toegang tot bepaalde platforms zoals TikTok of andere programma’s met “*immorele inhoud*” te beperken (EUAA, “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 44). Volgens verschillende bronnen controleren de taliban niet alleen sociale media netwerken maar luisteren zij ook mee met telefoongesprekken, ook met personen die vanuit het buitenland naar familieleden in Afghanistan belden (Ministerie van Justitie, “*Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*”, p. 44, 80, 116). In de landeninformatie wordt ook melding gemaakt van controleposten in grotere steden waar de inhoud van telefoons bekeken wordt (Denmark, DIS, Afghanistan, “*Taliban’s impact on the population*”, juni 2022, p. 23, waarnaar wordt verwezen in de EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, August 2022).

Wat betreft personen die Afghanistan verlieten, bestaat er een negatief beeld onder taliban-sympathisanten en sommige talibansegmenten. Mensen die vertrekken worden gezien als mensen zonder islamitische waarden of op de vlucht voor zaken die zij hebben gedaan.

De opperste leider van de taliban, Haibatullah Akhundzada, benadrukte het belang om Afghanen in Afghanistan te houden, waarbij hij aangeeft dat de “*geloofsethiek en denkwijze*” van Afghanen die Afghanistan verlaten in gevaar werden gebracht en dat zij worden gedwongen om schandalen tegen de islam en het islamitische systeem te verzinnen om asiel te krijgen (voetnoot 476, TOLONews, “*Fears, Needs of Fleeing Afghans Must Be Addressed: Akhundzada*”, 8 December 2021 in EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, August 2022, p. 51). Er is evenwel sprake van een ambigue houding van de taliban tegenover terugkeerders. Zo lijken zij wel begrip op te brengen voor personen die Afghanistan om economische redenen verlieten, zoals de oude traditie van mannen van Pashtou-origine die gedurende een bepaalde periode in het buitenland werken. De taliban kijken echter anders naar leden van de elite – zoals voormalige overheidsmedewerkers, doch ook activisten, journalisten, intellectuelen, enzovoort – die worden beschouwd als corrupt of besmet en van wie wordt gesteld dat zij wortels in Afghanistan missen. Deze negatieve attitude strekt zich ook uit tot de algemene bevolking, die de voormalige overheid en elite corruptie verwijt. In het bijzonder in rurale Pashtou-gebieden wordt met argwaan gekeken naar personen die Afghanistan verlieten en naar de Verenigde Staten of Europa zijn gegaan (EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, August 2022, p. 50-51). Desalniettemin hebben taliban-functionarissen herhaaldelijk Afghanen opgeroepen om naar Afghanistan terug te keren, onder wie voormalige politici, militaire en civiele leiders, universiteitsdocenten, zakenlieden en investeerders. Hoge taliban-functionarissen riepen voorts de duizenden Afghanen die na de overname waren gevlucht op om terug te keren, alsmede alle Afghanen die in het buitenland wonen en voormalige tegenstanders van de taliban. Uit de bijgebrachte landeninformatie blijkt dat voorts voornamelijk personen die in Iran, Pakistan en Turkije verbleven al dan niet vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan. De bronnen geven aan dat heden nog niet veel personen uit het Westen zijn teruggekeerd en volgens het Algemeen Ambtsbericht is het onduidelijk of en welke eventuele problemen teruggekeerde Afghanen zouden kunnen krijgen en hoe zij behandeld zouden worden bij terugkeer naar Afghanistan, aangezien de informatie hierover beperkt en anekdotisch is (EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, August 2022, p. 53-55; “*Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*”, p. 148-149; COI Focus Afghanistan, “*Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsvername door de taliban van 14 december 2023*”, p. 36). Sommige bronnen geven evenwel aan dat in de praktijk op dorpsniveau de plaatselijke leiders zullen weten wie is teruggekeerd (voetnoot 514: Denmark, DIS, Afghanistan – *taliban’s impact on the population*, June 2022, p. 23 en 38 in EUAA, “*Afghanistan: targeting of individuals*”, August 2022, p. 55). Het is voor de taliban in dorpen dan ook gemakkelijker om informatie in te winnen of te horen te krijgen over personen die zijn teruggekeerd (Ministerie van Buitenlandse Zaken, “*Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*”, juni 2023, p. 44).

Het Noorse Landinfo benadrukt dat de Afghaanse maatschappij zeer divers en complex is en dat dit ook wordt gereflecteerd in de wijze waarop de nieuwe *de facto*-autoriteiten het land besturen. Er is een grote variatie in houdingen en tal van lokale verschillen zijn mogelijk en er wordt aangenomen dat dit ook van toepassing is op de wijze waarop mensen die terugkeren uit het Westen worden gepercipieerd. Mogelijke

reacties zullen dus steeds afhankelijk zijn van het individuele profiel van de persoon die terugkeert, het netwerk dat deze persoon heeft in Afghanistan en de plaats in Afghanistan naar waar deze persoon terugkeert (COI Focus Afghanistan, “*Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de taliban van 14 december 2023*”, p. 36).

Een anonieme organisatie met aanwezigheid in Afghanistan verklaarde dat terugkeerders soms een doelwit zijn, maar de bron zag geen duidelijk verband met het loutere feit dat deze personen het land hadden verlaten. Het leek eerder verband te houden met hun ‘oorspronkelijke status’, zoals een vertrek omwille van banden met de vroegere regering, hun etnische achtergrond of andere redenen (EUAA, “*Afghanistan targeting of individuals*”, August 2022, p. 55). Bronnen geven ook aan dat individuen die als “*verwesterd*” worden gezien, bedreigd kunnen worden door de taliban, hun familie of burens omdat ze worden gezien als “*verraders*” of “*ongelovigen*”.

De negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders kan tevens resulteren in stigmatisering, waarbij de terugkeerders met argwaan kunnen worden bekeken en wordt aangenomen dat zij een mislukking zijn of een misdrijf moeten hebben gepleegd, dan wel dat zij terugkeren met veel geld (EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, August 2022, p. 51, EUAA, “*Afghanistan Country Focus*”, December 2023, p. 100). Stigmatisering, discriminatie of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging of ernstige schade. Dit dient samen met andere individuele elementen te worden beoordeeld, waaronder de ernst en het systematische karakter ervan, evenals de vraag of er sprake is van een cumulatie aan gedragingen of maatregelen.

Uit objectieve landeninformatie blijkt heden niet dat in het algemeen kan worden gesteld dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa louter omwille van zijn verblijf aldaar een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen. Wel kunnen volgende risicoprofielen kunnen worden aangeduid:

(1) personen “*die de religieuze, morele en/of sociale normen hebben overschreden*”, dan wel hiervan worden beticht, ongeacht of deze handelingen of gedragingen plaatsvonden in Afghanistan, dan wel in het buitenland en; (2) personen die “*verwesterd*” zijn, of als dusdanig worden gepercipieerd omwille van, bijvoorbeeld, hun activiteiten, gedrag, uiterlijk en geuite meningen, dewelke kunnen worden gezien als niet-Afghaans of niet-islamitisch, waarbij dit tevens doelt op personen die terugkeren naar Afghanistan, na een verblijf in westerse landen.

Niet elke Afghaan die terugkeert uit Europa zal verwesterd zijn of een verwestering worden toegedicht.

Het komt aan verzoeker toe concreet aan te tonen dat hij is verwesterd dan wel als verwesterd zal worden beschouwd of als een persoon die de religieuze, morele of sociale normen heeft overschreden. Beide risicoprofielen kunnen in een zekere mate met elkaar overlappen.

In het kader van een risico-analyse van de redelijke mate van waarschijnlijkheid voor een verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan te worden blootgesteld aan vervolging omwille van (toegeschreven) verwestering/overschrijding van religieuze, morele of sociale normen dringt zich een individuele beoordeling op waarbij rekening moet worden gehouden met risicobepalende factoren zoals het geslacht, de leeftijd, het gebied van herkomst en de conservatieve omgeving, de duur van het verblijf in het Westen, de aard van de tewerkstelling van de verzoeker, het gedrag van verzoeker, de zichtbaarheid van de verzoeker en de zichtbaarheid van de normoverschrijding (ook voor normoverschrijdingen in het buitenland), enzovoort.

Voor personen die worden beticht van ‘*zina*’ kan evenwel worden aangenomen dat deze personen in het algemeen een gegronde vrees voor vervolging kunnen laten gelden.

In de EUAA “*Country Guidance*” wordt gesteld dat vervolging van personen die onder dit profiel vallen in Afghanistan kan plaatsvinden omwille van een toegeschreven politieke of religieuze overtuiging of het behoren tot een specifieke sociale groep. De Raad kan de richtsnoeren van EUAA waarnaar de verwerende partij in haar aanvullende nota verwijst, bijtreden (EUAA “*Country guidance: Afghanistan*”, January 2023, p. 21 en 72-79). De actualisatie van de landeninformatie door middel van de aanvullende nota van de commissaris-generaal doet niet anders besluiten.

In casu stelt de Raad vast dat verzoeker geen concrete elementen aanhaalt waaruit zou kunnen blijken dat hij verwesterd is of de religieuze, morele en sociale normen in het buitenland heeft overschreden of als dusdanig zou kunnen gepercipieerd worden in geval van terugkeer naar Afghanistan en zijn regio van herkomst.

Door louter te verwijzen naar algemene landenrapporten en zijn verblijf in België sinds 2020 maakt verzoeker niet concreet aannemelijk dat hij daadwerkelijk verwesterd zou zijn of dat hij als dusdanig zal worden gepercipieerd in geval van terugkeer of dat hij zal worden gezien als iemand die de religieuze, sociale en morele normen heeft overschreden.

Verzoeker beweert in het verzoekschrift weliswaar duidelijk een westerse stijl te hebben en zijn integratie te hebben geperfectioneerd en dat op jonge leeftijd de Belgische cultuur veel sneller in hem ingebakken is dan in eender welke andere volwassene, en ingeschreven te zijn geweest op school waar hij de kans kreeg om diepgaande en duurzame sociale relaties te ontwikkelen, maar licht dit verder niet toe en brengt hiervan geen enkel stuk bij. Verzoeker betoogt weliswaar dat hij duidelijk verwesterd is door zijn verblijf in Europa of alles dusdanig te zullen worden gepercipieerd maar concretiseert dit op geen enkele wijze.

Verzoekers algemene betoog volstaat evenmin om aan te nemen dat hij een opvatting, gedachte of mening heeft die een uiting is van oppositie of verzet tegen het beleid of methoden van de taliban of zijn omgeving in zijn regio van herkomst, een afwijkende religieuze overtuiging heeft of tot een specifieke sociale groep behoort. Hij maakt met zijn loutere verwijzing naar zijn verblijf in Europa niet aannemelijk dat hem dergelijke gedachte, opvatting of mening of religieuze overtuiging zal worden toegedicht door de taliban of zijn lokale gemeenschap in zijn regio van herkomst of dat bij hem sprake is van een voor zijn identiteit of morele integriteit dermate fundamenteel kenmerk of geloof dat van hem niet mag worden geëist dat hij dit opgeeft. Verzoeker was weliswaar minderjarig toen hij in België aankwam maar biedt verder geen enkel zicht op de aard van zijn activiteiten en ontwikkeling hier en verzoekers advocaat stelt ter terechtzitting hier evenmin enige informatie over te hebben.

Verzoeker kan niet volstaan met een algemeen betoog inzake de risico's voor teruggekeerde verwesterde Afghanen onder verwijzing naar algemene landenrapporten en studies om aannemelijk te maken dat hij verwesterd is of als dusdanig zal worden gepercipieerd in geval van terugkeer.

De Raad wijst er op dat het aan de verzoeker toekomt om zijn vrees voor vervolging omwille van een (toegeschreven) verwestering of normoverschrijding te concretiseren en kan slechts vaststellen dat hij daar op basis van zijn louter algemeen betoog niet in slaagt.

Hierboven werd reeds gesteld dat uit de landeninformatie niet kan blijken dat voor elke Afghaan die terugkeert louter omwille van zijn verblijf in het buitenland een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen noch dat elke Afghaan louter omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd zal worden beschouwd of als een persoon die de religieuze, morele en sociale normen heeft overschreden. Verzoeker brengt geen concrete elementen aan waaruit het tegendeel kan blijken. Daarbij merkt de Raad ook op dat verzoeker in zijn verzoekschrift enkel verwijst naar dezelfde of gelijklopende informatie als onderzocht is in de bovenstaande analyse. De door verzoeker aangehaalde informatie is dus niet van die aard dat zij afbreuk kan doen aan voorgaande vaststellingen.

Verder stelt de Raad vast dat uit het voorgaande is gebleken dat hij geen geloofwaardige problemen met de taliban voor zijn vertrek uit Afghanistan heeft aannemelijk gemaakt zodat hij evenmin aannemelijk maakt dat hij omwille van problemen uit het verleden in de negatieve aandacht van de taliban zal komen te staan in geval van terugkeer naar zijn regio van herkomst.

Waar verzoeker nog wijst op het leven onder talibanbewind, wijst de Raad er nog op dat een vrees voor vervolging (of een reëel risico op het lijden van ernstige schade) concreet moet worden aannemelijk gemaakt. Uit de landeninformatie in het rechtsplegingsdossier blijkt weliswaar dat er in Afghanistan een repressief regime van kracht is, waarbij de sharia wordt ingevoerd en toegepast en lijfstraffen, willekeurige aanhoudingen, ontvoeringen en moorden plaatsgrijpen, maar niet dat er sprake is van een situatie waarbij alle Afghaanse mannen het slachtoffer worden van vervolging of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing door de taliban.

Een individuele beoordeling blijft bijgevolg noodzakelijk. Door louter te verwijzen naar algemene informatie, toont verzoeker geen vervolgingsvrees in zijn individuele omstandigheden aan.

Gelet op het voorgaande maakt verzoeker niet concreet aannemelijk dat hij omwille van zijn verblijf in België daadwerkelijk verwesterd is of in geval van terugkeer als verwesterd zal worden beschouwd of als een persoon die de religieuze, morele en sociale normen heeft overschreden.

5.5. In acht genomen wat voorafgaat, kan voor verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

6. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

6.1. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4 § 2, a) van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat door verzoeker geen elementen worden aangebracht op basis waarvan een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid.

6.2. In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet beroept op de aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover waarbij wordt geconcludeerd dat hij zijn problemen met de taliban voor

zijn vertrek uit Afghanistan niet aannemelijk heeft gemaakt en dat evenmin is aangetoond dat hij, in geval van terugkeer vervolging riskeert omwille van een (toegeschreven) verwestering op basis van zijn verblijf in het buitenland.

6.3. In zoverre verzoeker zich beroept op de verslechterde humanitaire situatie in Afghanistan na 15 augustus 2021, wijst de Raad er op dat artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet vormt de omzetting van artikel 15, b) van de Richtlijn 2004/83/EG (heden de Richtlijn 2011/95/EU).

Het begrip “*ernstige schade*” in dit artikel heeft betrekking “*op situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade*”, met name foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Voormeld artikel stemt in beginsel overeen met artikel 3 van het EVRM en moet dan ook worden geïnterpreteerd in het licht van de rechtspraak hierover van het EHRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji*, pt. 28, 32).

Het Hof van Justitie heeft hierbij evenwel genuanceerd dat artikel 15, b) van de Richtlijn 2004/83/EU (heden de Richtlijn 2011/95/EU) niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM zoals uitgelegd door het EHRM.

Er moet voor de uitlegging van artikel 15, sub b van de Richtlijn 2004/83, naast de doelstellingen van die richtlijn, ook rekening worden gehouden met een aantal elementen eigen aan de context van die bepaling.

Uit een samenlezing van de bewoordingen in voormelde richtlijn en de rechtspraak van Hof van Justitie blijkt duidelijk dat de ernstige schade bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet moet worden voortvloeien uit gedragingen van derden, met name een opzettelijk handelen of nalaten door actoren vermeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, *M'Bodj*, pt. 35-36 en 40; HvJ 24 april 2018 (GK), C-353/16, *M.P.*, pt. 51 en 57-58).

De verzoeker moet daarbij aannemelijk maken dat hij persoonlijk een risico op ernstige schade loopt, hetgeen in beginsel niet kan blijken uit een algemene situatie. De gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, *M'Bodj*, pt. 36; HvJ 4 oktober 2018, C-652/16, *Ahmedbekova e.a.*, punt 49).

Uit wat voorafgaat volgt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet valt, tenzij er sprake is van een opzettelijk gedrag van een actor.

Zulk standpunt wordt ook ingenomen in de “*Country Guidance: Afghanistan*” van EUAA van januari 2023 (p. 111: “*Serious harm must take the form of conduct of an actor (Article 6 QD). In themselves, general poor socio-economic conditions are not considered to fall within the scope of inhuman or degrading treatment under Article 15(b) QD, unless there is intentional conduct of an actor.*”).

Wanneer precaire socio-economische omstandigheden het resultaat zijn van een opzettelijk gedrag van een actor, dan kunnen deze omstandigheden aanleiding geven tot internationale bescherming na een individuele beoordeling, zoals uithuiszettingen of landroof. Verder kan ook niet worden uitgesloten dat bepaalde socio-economische omstandigheden het risico op vervolging of ernstige schade verhogen, bv. in het kader van een kindhuwelijk of handel in kinderen, waardoor de actor-vereiste eveneens is vervuld.

De kernvraag is of de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan overwegend voortvloeit uit opzettelijke gedragingen van derden, *in casu* de actoren vermeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet, dan wel of deze situatie eerder het gevolg is van objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen door een gebrek aan overheidsmiddelen, al dan niet in combinatie met natuurlijke fenomenen.

Na lezing van alle objectieve landeninformatie die ter beschikking wordt gesteld door beide partijen, kan niet blijken dat de algemene precaire socio-economische omstandigheden in Afghanistan overwegend worden voortvloeien uit de opzettelijke gedragingen van een actor of verschillende actoren, ook niet na de machtsovername door de taliban in augustus 2021.

De oorzaken van de precaire socio-economische en humanitaire situatie blijken in Afghanistan in wezen multidimensionaal zijn. De actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan is het gevolg van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en factoren.

Een aantal elementen waren reeds voor de machtsovername door de taliban in het land aanwezig, zoals een gebrek aan overheidsmiddelen, de beperkte ontwikkeling van een socio-economisch beleid door de

voormalige Afghaanse regering, beperkte privé-investeringen, beperkte buitenlandse handel, aanhoudende en ernstige droogteperioden, politieke instabiliteit en onveiligheid in de context van het aanhoudende gewapend conflict, gepaard met de gevolgen van de Covid-19 pandemie.

Na de machtsovername door de taliban kwam de economie in vrije val. Er was er een (tijdelijke) opschorting van financiële steun en ontwikkelingshulp door buitenlandse donoren en internationale instellingen, een bevrozing van de geldreserves van de Afghaanse centrale bank, de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland, de gebrekkige toegang tot de arbeidsmarkt voor vrouwen en het stopzetten van privé-initiatieven door vrouwen. Dit leidde tot een liquiditeitscrisis, een ineenstorting van het bancaire systeem, disruptie van de buitenlandse handel, een devaluatie van de nationale munt, hoge voedselprijzen, verminderd inkomen en werkloosheid.

Tegen deze achtergrond speelde verder de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel met gevolgen voor de voedselzekerheid in Afghanistan. Tevens waren er moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken. Ten slotte zijn er milieuomstandigheden zoals de aanhoudende ernstige droogte en andere natuurrampen, zoals de overstromingen van 2022, die een aanzienlijke impact hebben op de socio-economische en humanitaire situatie.

Hoewel het economisch beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om humanitaire bijstand te verhinderen of te blokkeren, waardoor internationale hulpinspanningen hebben kunnen verhinderen dat de situatie in Afghanistan escaleerde tot hongercatastrofe.

Er kan uit het geheel van de beschikbare landeninformatie dan ook niet worden afgeleid dat de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie overwegend wordt veroorzaakt door gedragingen van de taliban of enige andere actor, laat staan wordt veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van de taliban of enige andere actor. Bijgevolg vallen de algemene socio-economische en humanitaire omstandigheden in Afghanistan op zich niet onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Voorts blijkt niet dat verzoeker in deze context persoonlijk wordt geviséerd of dat hij behoort tot een groep van geviseerde personen; hij toont niet aan dat hij bij terugkeer naar Afghanistan zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede waarbij hij niet zou kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften als gevolg van een opzettelijk gedrag door een actor of actoren. Verzoeker brengt geen elementen aan die anders doen besluiten.

Verzoeker brengt geen concrete informatie aan die anders doet besluiten. Dat de humanitaire en socio-economische omstandigheden in Afghanistan precair zijn en verslechterd zijn na de machtsovername wordt niet betwist. Waar verzoeker betoogt dat de administratieve capaciteit van de taliban beperkt is en enkel dringende humanitaire hulp wordt geleverd, wijst de Raad erop dat hieruit nog niet volgt dat artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet van toepassing is. De sancties en economische acties worden immers opgelegd door buitenlandse regeringen en internationale instellingen en zijn gericht tegen het talibanregime en individuele talibanleden. De sancties en economische acties viseren op zich Afghanistan noch de Afghaanse bevolking. Dit neemt niet weg dat de Afghaanse bevolking eveneens wordt getroffen door deze sancties en economische maatregelen die via een domino-effect een ernstige impact hebben op hun leefomstandigheden en socio-economische situatie. Er is echter in hoede van de buitenlandse regeringen en de internationale instellingen geen sprake van een opzettelijk handelen of nalaten dat specifiek is gericht tegen de Afghaanse bevolking, laat staan tegen verzoeker.

Gelet op wat voorafgaat, concludeert de Raad dat het risico voor verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan terecht te komen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting, in deze stand van zaken niet valt onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet. Dit neemt niet weg dat een terugkeer van verzoeker naar Afghanistan omwille van de huidige precaire socio-economische en humanitaire situatie aldaar nog steeds aanleiding kan geven tot een schending van artikel 3 van het EVRM.

Hoewel zulke mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM *in casu* buiten de eigenheid van het huidige Belgische asielrecht valt, waar de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet duidelijk omschreven voorwaarden voorzien voor de erkenning als vluchteling dan wel de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, moet de mogelijke schending van voormeld verdragsartikel alleszins grondig worden onderzocht bij de afgifte van het bevel om het grondgebied te verlaten (RvS 28 september 2017, nr. 239.259; RvS 8 februari 2018, nr. 240.691; RvS 29 mei 2018, nrs. 241.623 en 241.625; RvS 28 mei 2021, nr. 250.723).

Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoeker geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat hij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Verzoeker maakte immers doorheen zijn opeenvolgende verklaringen geen gewag van andere persoonlijke problemen die hij de laatste jaren in Afghanistan zou hebben gekend.

6.4. Opdat aan verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend, moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, als burger, als gevolg van willekeurig geweld – dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek worden geviséerd – in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Deze wetsbepaling vormt de omzetting van artikel 15, c), van de Richtlijn 2011/95/EU en is een bepaling waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 van het EVRM en waarvan de uitlegging dan ook autonoom moet geschieden, maar met eerbiediging van de grondrechten zoals deze door het EVRM worden gewaarborgd (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, pt. 28).

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie, op basis van de door beide partijen bijgebrachte en geciteerde landeninformatie, blijkt dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds augustus 2021 sterk is gewijzigd.

Waar vóór de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan was te wijten aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en *Islamic State Khorasan Province* (hierna: ISKP) anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Hoewel de taliban het hele Afghaanse grondgebied controleren, bestaan er heden nog twee parallelle niet-internationale gewapende conflicten in Afghanistan, enerzijds tussen de taliban en de *National Resistance Front* (hierna: NRF) en anderzijds tussen de taliban en ISKP.

Niettegenstaande deze twee gewapende conflicten, is het niveau van willekeurig geweld sinds de machtsovername van de taliban significant gedaald en is het geweld dat actueel nog plaatsvindt voornamelijk doelgericht van aard.

6.4.1. In de referentieperiode juli – september 2023 bevinden de belangrijkste werkterreinen van de NRF en andere verzetsgroepen zich oorspronkelijk in het noordoosten, voornamelijk in de provincie Panjsher en aangrenzende gebieden. In 2022 breidden ze hun activiteiten verder naar het noorden uit, met name naar de provincies Takhar en Badakhshan.

NRF maakt voornamelijk gebruik van guerrilla-oorlogstactieken en *hit and run*-aanvallen gericht op *checkpoints* en buitenposten van de taliban. ISKP neemt zijn toevlucht tot aanvallen op veiligheidskonvoien, controleposten en personeel van de taliban, waarbij vaak gebruik wordt gemaakt van *Improvised Explosive Devices* (IED's). Daarnaast is ISKP ook verantwoordelijk voor verscheidene aanvallen op personen met uiteenlopende profielen (voormalige *Afghan National Defense and Security Forces* (hierna: ANSF), activisten, enz.) en aanvallen op de sjiitische minderheid in stedelijke gebieden. Ook de taliban onderneemt doelgerichte acties tegen leden van de voormalige ANSF alsook tegen ex-overheidsmedewerkers. De activiteiten van de taliban tegen ISKP omvatten het opzetten van controleposten, huiszoekingen, moorden en gedwongen verdwijningen van vermoedelijke ISKP-leden, waaronder leden van salafistische gemeenschappen.

Wat betreft 2023 wordt er voor de eerste helft van dat jaar gewag gemaakt van een daling in de activiteiten van verzetsgroepen waarbij NRF wordt omschreven als 'verzwakt' na taliban-acties tegen deze groep (EUAA "*Afghanistan: Country Focus*" van december 2023, p. 31).

Ook het aantal ISKP-aanvallen neemt aanzienlijk af in de referentieperiode juli 2022 tot en met september 2023, en dit na taliban-operaties tegen deze groep. Tevens worden de capaciteiten van ISKP omschreven als "*vermindert*" en "*bepert*". ISKP is hoofdzakelijk nog actief in het oosten alsook in Kaboel en enkele noordelijke gebieden. Ze viseren daarbij voornamelijk talibanstrijders, taliban-functionarissen, religieuze leiders en bepaalde etnisch-religieuze minderheden zoals Shia Hazara en Sikhs alsook buitenlandse doelwitten (incl. de Russische en Pakistaanse Ambassade en een Chinees hotel in de stad Kaboel) (EUAA "*Afghanistan: Country Focus*" van december 2023, p. 32-34).

In de referentieperiode 1 juli 2022 – 12 januari 2024 eist het *Afghanistan Freedom Front* (AFF) een toegenomen aantal aanvallen tegen taliban-doelen op. Op X, voorheen Twitter, beweert de AFF, 43 aanvallen te hebben uitgevoerd in de periode 1 oktober 2023 – 15 januari 2024, waarvan 19 in november

2023, zoals gerapporteerd door *BBC Monitoring*. De meeste aanvallen zouden zijn uitgevoerd in Kabul en de noordoostelijke provincies Laghman, Kapisa, Parwan en Takhar. Eén geclaimde aanval werd uitgevoerd in de stad Kandahar. In diezelfde referentieperiode registreren ACLED en de UCDP ook aanvallen waarbij de AFF betrokken was (respectievelijk 36 en 38 veiligheidsincidenten).

Er werden veiligheidsincidenten geregistreerd zowel in de bovengenoemde provincies, als in de provincies Baghlan, Balkh, Panjshir en Samangan. De UCDP registreert echter geen enkel veiligheidsincident in Takhar.

De Secretaris-Generaal van de VN beschrijft het AFF als “meest actieve groep” tijdens de laatste referentieperiode die loopt van 18 september tot 1 december 2023, terwijl hij het NRF omschrijft als “veel minder actief dan in 2022” (EUAA, “*COI Query Afghanistan - Major legislative, security-related, and humanitarian developments*”, 2 februari 2024, p. 5).

De Secretaris-Generaal van de VN stelt ook vast dat het NRF geen aanvallen uitvoert in haar voormalige bolwerk in de provincie Panjshir. ACLED noch UCDP registreren enige veiligheidsincidenten waarbij het NRF betrokken is in Panjshir in de periode 1 oktober 2023 – 12 januari 2024, maar wel in andere delen van Afghanistan. Bij geregistreerde ACLED-incidenten, waarbij het AFF en NRF betrokken zijn, zijn de *de facto* militaire troepen of de *de facto* politiemacht de doelwitten. ACLED registreert 36 veiligheidsincidenten waarbij het AFF en 23 waarbij het NRF betrokken is in de periode 1 oktober 2023 – 12 januari 2024. In diezelfde periode registreert de UCDP 38 veiligheidsincidenten waarbij het AFF en 22 waarbij het NRF betrokken is. In het kader van voorgaande incidenten worden geen burgerdoden geregistreerd (EUAA, “*COI Query Afghanistan - Major legislative, security-related, and humanitarian developments*”, 2 februari 2024, p. 5).

De Secretaris-Generaal van de VN constateert een algemene daling van het aantal aanvallen dat wordt opgeëist door of toegeschreven aan ISKP. In de periode van 1 augustus tot 7 november 2023 registreerde de VN 8 ISKP-aanslagen in 3 provincies. Drie van deze aanvallen waren gericht tegen de sjjiitische gemeenschap, waaronder een aanval in Pul-e Khumri, en twee van de aanvallen in Dasth-e Barchi (op 23 oktober en 7 november 2023). ACLED-gegevens wezen ook op een daling van het aantal veiligheidsincidenten waarbij ISKP betrokken was in 2023 (49 incidenten in totaal) in tegenstelling tot 2022 (199 incidenten). Ook Human Rights Watch constateerde een afname van ISKP-aanvallen in 2023 (EUAA, “*COI Query Afghanistan - Major legislative, security-related, and humanitarian developments*”, 2 februari 2024, p. 7).

6.4.2. Wat betreft de referentieperiode van 1 juli 2022 tot 30 september 2023 documenteert de UCDP, 781 incidenten, waarbij de meeste incidenten plaatsvinden in de provincie Kaboel, gevolgd door de provincies Takhar en Panjshir en verder Baghlan en Nangarhar op respectievelijk de vierde en vijfde plaats (EUAA “*Afghanistan: Country Focus*” van december 2023, p. 30).

UCDP rapporteert in deze periode 619 burgerdoden als gevolg van 302 incidenten (EUAA “*Afghanistan: Country Focus*” van december 2023, p. 36). In diezelfde referentieperiode documenteert ACLED, 1 618 veiligheidsincidenten, waarvan de meesten vallen in de provincie Kaboel, gevolgd door de provincies Takhar en Panjshir en verder Badakhshan en Baghlan op respectievelijk de vierde en vijfde plaats (EUAA “*Afghanistan: Country Focus*” van december 2023, p. 29-30).

In Kaboel worden door UCDP, 108 incidenten gedocumenteerd met 165 burgerdoden (EUAA “*Afghanistan: Country Focus*” van december 2023, p. 34).

ACLED registreert in totaal 189 doden als gevolg van explosies/afstandsgerelateerd geweld in de provincie Kaboel, in tegenstelling tot het totale aantal van 537 doden in heel Afghanistan als gevolg van explosies/afstandsgerelateerd geweld. Bij het opnemen van 'gevechten' en 'geweld tegen burgers' wijzen ACLED-gegevens op 336 doden in de provincie Kaboel. De 41 geregistreerde gevechten in de provincie hadden voornamelijk betrekking op confrontaties tussen de taliban en ISKP, en de taliban en NRF en AFF.

UNAMA registreert in de periode tussen 15 augustus 2021 en 30 mei 2023 in totaal 3 774 burgerslachtoffers (waarvan 1 095 dodelijke en 2 679 gewonden), wat een significante daling is in vergelijking met de vorige jaren (EUAA, *Afghanistan. Security Situation*, augustus 2022, p. 62, en UNAMA, *Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan*, juni 2023). Hiervan valt meer dan drie vierde (2 814 slachtoffers) te betreuren bij IED's-aanvallen op bevolkte gebieden, zoals gebedshuizen, markten en scholen. ‘*Explosive remnants of war*’ zijn verantwoordelijk voor 639 slachtoffers en 148 burgers zijn het slachtoffer van ‘*targeted killings*’. Ondanks een aanzienlijke daling van het aantal conflict gerelateerde burgerslachtoffers in Afghanistan sinds 15 augustus 2021, is er geen overeenkomstige daling van de burgerschade veroorzaakt door zelfmoordaanslagen. Uit de cijfers van UNAMA blijkt niet alleen dat er nog steeds burgerslachtoffers vallen als gevolg van dergelijke aanvallen, maar ook dat de dodelijkheid van zelfmoordaanslagen sinds 15 augustus 2021 is toegenomen, waarbij een kleiner aantal aanvallen een groter aantal burgerslachtoffers maakt (UNAMA, *Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan*, juni 2023).

De VN *Human Rights Council* stelt in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien, daalt tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal ‘*armed clashes*’, luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 91%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenen zich af in de eerste helft van 2022 en is vooral merkbaar in plattelandsgebieden, waar voorheen veel confrontaties tussen de taliban en het voormalige ANSF plaatsvonden.

In de referentieperiode van 1 juli 2022 – 12 januari 2024 documenteert ACLED, 1 826 veiligheidsincidenten. Kabul is de provincie met de meeste geregistreerde incidenten, gevolgd door Takhar, Panjshir, en Badakhshan en Baghlan op respectievelijk de derde en vierde plaats. (EUAA “*Country Guidance Afghanistan*”, mei 2024, p. 113; EUAA, “*COI Query Afghanistan - Major legislative, security-related, and humanitarian developments*”, 2 februari 2024, p. 4).

In diezelfde referentieperiode worden er volgens de UCDP-gegevens in totaal 713 dodelijke burgerslachtoffers geregistreerd, waarvan de meesten vallen in de provincie Kaboel (199), gevolgd door Herat (61), Nangarhar (38), Baghlan (31) Kunduz (179), Balkh (92) en gevolgd door Samangan, Kandahar, Balkh en Takhar. Gevechten tussen de taliban en het NRF/AFF vinden voornamelijk in deze provincies plaats. Meer dan de helft van de dodelijke slachtoffers in deze provincies valt in de maanden juli – oktober 2022.

Volgens de UCDP-gegevens zijn in de periode augustus – november 2022, 144 burgerdoden (23% van alle burgerdoden in die referentieperiode) het gevolg van vier aanvallen tegen religieuze plaatsen en sjiitische doelen in Kaboel, Herat en Samangan.

In de periode 1 juli 2022 – 12 januari 2024 registreert de UCDP in de provincie Kaboel in totaal 199 burgerdoden als gevolg van 245 veiligheidsincidenten. De meeste burgerdoden als gevolg van 'aanvallen tegen burgers' worden toegeschreven aan ISKP, gevolgd door aanvallen tegen burgers door onbekende actoren en de *de facto* regering. Verder worden in Kabul 30 burgerdoden gemeld bij 32 veiligheidsincidenten waarbij de *de facto* regering aan de ene kant en ISKP aan de andere kant betrokken zijn.

Volgens de ACLED-gegevens is Kaboel de provincie met de meeste veiligheidsincidenten gecodeerd als “*explosies/geweld op afstand*”. In de referentieperiode van 1 juli 2022 tot 12 januari 2024 registreert ACLED in totaal 393 dodelijke slachtoffers onder strijders en niet-strijders.

Het Internationaal Comité van het Rode Kruis (ICRK) registreert 541 veiligheidsincidenten met landmijnen en explosieve resten (*‘Explosive remnants’*) in januari – juni 2022. Bij deze incidenten raken in totaal 1 092 mensen gewond of gedood. De incidenten vinden voornamelijk plaats in het zuiden en het oosten van Afghanistan (EUAA, “*Country Guidance Afghanistan*”, mei 2024, p. 114-115).

In de periode van 1 oktober 2023 tot 12 januari 2024 documenteert ACLED 207 veiligheidsincidenten, waarvan 69 gecodeerd worden als “*gevechten*”, 33 als “*explosies/geweld op afstand*” en 105 als “*geweld tegen burgers*” (EUAA, “*COI Query Afghanistan - Major legislative, security-related, and humanitarian developments*”, 2 februari 2024, p. 4).

UCDP documenteert 118 veiligheidsincidenten en 93 burgerdoden.

In diezelfde referentieperiode zijn de *de facto* militaire troepen de actoren die het vaakst betrokken zijn bij veiligheidsincidenten geregistreerd door ACLED met burgers als doelwit (67 incidenten in totaal). De UCDP registreert 21 van dergelijke incidenten, met 15 burgerdoden als gevolg.

ACLED registreert 25 veiligheidsincidenten waarbij burgers het doelwit zijn van onbekende actoren, en 11 gebeurtenissen waarbij ISKP betrokken is.

De UCDP registreert 10 van zulke incidenten, waarbij 13 burgerdoden vallen. Bovendien registreert de UCDP 8 incidenten die geclaimd of toegeschreven worden aan ISKP en die 51 burgerdoden veroorzaken.

In 2023 zijn er geen sektarische aanvallen tegen de sjiitische Hazara gemeenschap geregistreerd, totdat een zelfmoordterrorist op 13 oktober 2023 een sjiitische moskee aanvalt in Pul-e Kumri (provincie Baghlan). De schattingen van het aantal doden en gewonden lopen uiteen. Volgens de taliban veroorzaakt die aanval 7 doden en 1 gewonde, terwijl de *New York Times* melding maakt van “*minstens*” 17 doden en ‘tientallen’ gewonden en UNAMA het heeft over 21 doden en 30 gewonden. ISKP eist de verantwoordelijkheid voor de aanslag op (EUAA, “*COI Query Afghanistan - Major legislative, security-related, and humanitarian developments*”, 2 februari 2024, p. 6).

Uit voorgaande cijfergegevens blijkt dat de daling van het geweld zich voortzet en verder als gevolg heeft dat de wegen significant veiliger worden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

De significante daling van het aantal geweldsincidenten gaat bovendien gepaard met een significante daling in het aantal intern ontheemden.

Na de machtsovername door de taliban keerden veel van de nieuwe ontheemden terug naar hun regio van herkomst. Ontheemding wegens conflict-gerelateerd geweld is afgenomen en vindt zijn oorzaak momenteel eerder in de moeilijke economische situatie en natuurrampen.

UNHCR documenteert 274 012 ontheemden die in 2022 zijn teruggekeerd naar hun regio's van herkomst en de IOM meldt dat in 2022 in totaal 1 525 577 ontheemden naar hun herkomstregio's zijn teruggekeerd (EUAA “*Afghanistan: Country Focus*” van december 2023, p. 41 en EUAA, “*Country Guidance Afghanistan*”, mei 2024, p. 115).

Zelfs wanneer rekening wordt gehouden met enkele regionale verschillen, blijkt er in Afghanistan geen sprake van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar

Afghanistan, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Voorgaande vindt steun in de “*Country Guidance Afghanistan*” van mei 2024 en is gelet op de informatie opgenomen in de EUAA “*Afghanistan: Country Focus*” van december 2023 nog steeds actueel.

Verzoeker brengt geen landeninformatie bij die tot een andere conclusie leidt. Verzoeker verwijst in zijn verzoekschrift inzake de veiligheidssituatie in Afghanistan uitsluitend naar landeninformatie die dateert van voor de actualisatie van de landeninformatie in de aanvullende nota van de commissaris-generaal waarop bovenstaande analyse is gebaseerd en dus niet tot een andere conclusie kan leiden.

Verzoeker verklaart afkomstig te zijn uit de provincie Kapisa. Uit landeninformatie blijkt dat voor deze provincie geen reëel risico bestaat dat een burger persoonlijk wordt getroffen door willekeurig geweld, waardoor de vraag, naar het al dan niet voorhanden zijn van persoonlijke omstandigheden, die het risico op ernstige schade kunnen verhogen, zich *in casu* niet stelt. Voorgaande ligt in dezelfde lijn van de “*Country Guidance Afghanistan*” van mei 2024.

Gelet op het voormelde toont verzoeker niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet.

7. Met betrekking tot de door verzoeker ingeroepen schending van de formele, uitdrukkelijke motiveringsplicht merkt de Raad het volgende op. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, die onder meer stellen dat beslissingen met redenen omkleed moeten zijn, hebben tot doel de betrokkenen een zodanig inzicht in de motieven van de beslissingen te verschaffen, dat zij in staat zijn te weten of het zin heeft zich tegen die beslissingen te verweren met de middelen die het recht hen verschaft. Ze verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze. Het begrip ‘afdoende’ impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Hetzelfde geldt voor de ingeroepen schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet. *In casu* dient te worden vastgesteld dat de bestreden beslissing zowel in rechte als in feite gemotiveerd is. Uit het betoog van de verzoeker blijkt dat hij de motieven van deze beslissing kent en begrijpt. Hij is er immers in geslaagd middelen aan te wenden die de deugdelijkheid van de opgegeven motieven betreffen. Het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht is dus bereikt. Een schending van de formele motiveringsplicht wordt niet aangetoond.

Wat de aangevoerde schending van artikel 3 EVRM betreft, benadrukt de Raad dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Bovendien houdt de bestreden beslissing op zich geen verwijderingsmaatregel in.

8. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal. De overige aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen oktober tweeduizend vierentwintig door:

K. POLLET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

K. POLLET